

Trudy

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΒ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 14 ΙΟΥΝΙΟΥ 1902

ΑΡΙΘ. 24

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ 25
Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται
ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητροπολ. Βοδενῶν ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοδύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος
τῆς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας Μ. Γ. ΓΕΔΕΩΝ

Διευθυντὴς καὶ ἀρχιδυντάκτης
Ἱεροδ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΠΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σκέψεις περὶ ιδρύσεως Θεολογικοῦ Φροντιστηρίου ἐν Βενε-
τία — Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία Ρουμανίας — Βυζαντινὸν κοιμη-
τήριον — Ἀγιολογικαὶ πηγαὶ πρὸς μόρφωσιν μενολογίου ἢ συνα-
ξαρίου λεγομένου παρὰ τοῖς βυζαντινοῖς — Δ. Ε. Μ. Συμβού-
λιον — Ἐκκλησιαστικὰ ἔγγραφα — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά —
Κοινοποιήσεις — Παράρτημα (Εὐαγγελικὰ διδάγματα).

ΣΚΕΨΙΣ ΠΕΡΙ ΙΔΡΥΣΕΩΣ

ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΥ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΥ ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ

Ἐν μιᾷ τῶν τελευταίων συνεδριῶν τῆς ἁ-
γίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου ἡ Α. Θ. Π., ὁ Οἰκουμενι-
κὸς Πατριάρχης Ἰωακείμ, οὗ γνωστὴ καὶ ἀπὸ
τῆς πρώτης αὐτοῦ Πατριαρχείας ἡ ἐνδελεχὴς
μέριμνα περὶ ἀρτιωτέρας κατὰ τὸ δυνατόν μορ-
φώσεως τοῦ ἱεροῦ κλήρου, εἶχε προβάλλῃ τὴν
σκέψιν περὶ ιδρύσεως εἰ δυνατόν Θεολογικοῦ
Φροντιστηρίου ἐν Βενετία ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς
Ἐκκλησίας τῆς ἐκεῖ ὀρθοδόξου ἑλληνικῆς Κοι-
νότητος χάριν τῶν ἀποφοίτων ἐκείνων τῆς καθ'
ἡμᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς, οἵτινες ἤθελον κριθῇ
ἄξιοι ἵνα συνεχίσωσι τὰς ἑαυτῶν σπουδὰς καὶ
ἐν Ἑσπερίᾳ. Γενομένης δὲ κατ' ἀρχὴν τῆς προ-
τάσεως τῆς Α. Θ. Παναγιότητος εἶχε γράψῃ ἐγ-
καίρως Αὕτη τὰ δέοντα τῇ ἐν Βενετία ἑλληνικῇ
Κοινότητι, ὅθεν καὶ ἐσχάτως ἀνεκοινώσατο
τὰ μέχρι τοῦδε γενόμενα διαβήματα πρὸς ἐπι-

τυχίαν ἐνὸς τοιούτου σχεδίου. Καὶ περὶ μὲν τῶν
μέχρι τοῦδε διαμειφθέντων σχετικῶν μεταξὺ
τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἀφ' ἐνός, καὶ τοῦ προέ-
δρου τῆς ἐν Βενετία ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου Κοι-
νότητος ἀφ' ἐτέρου κάλλιον παντὸς ἄλλου λα-
λοῦσι τὰ παρὰ πόδας δημοσιευόμενα σχετικὰ
γράμματα, ἅτινα καὶ ἐπίτηδες δημοσιεύομεν αὐ-
τολεξεί, ὥς ἔχουσι. Περὶ δὲ τῆς ιδέας ταύτης
αὐτῆς καθ' ἑαυτήν, περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἀν-
τιλαμβάνεται τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς ἡ Α. Θ. Πα-
ναγιότης, ὥς καὶ περὶ τῶν μελλόντων νὰ προκύ-
ψωσιν ἐξ αὐτῆς ἀγαθῶν, ἀναγκαῖον κρίνομεν νὰ
σημειώσωμεν ἐνταῦθα τό γε νῦν βραχεά τινά.

Εἶνε γνωστὸς τοῖς πᾶσι ὁ διακαὴς ἐκείνος
πόθος πρὸς ἐπέκτασιν τῶν οἰκείων θεολογικῶν
σπουδῶν εἴτε ἐν Ρωσσίᾳ εἴτε ἐν Εὐρώπῃ, ὅστις
διαφλέγει τοὺς πλείστους τῶν ἀποφοίτων τῆς
καθ' ἡμᾶς ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς. Εἶνε γνω-
σταὶ ἐπίσης αἱ πολυεδεῖς δαπάναι καὶ ποικίλαι
ὑποχρεώσεις ὑφ' ἃς ὑποβάλλονται ἐκεῖνοι ἐκ τῶν
νεαρῶν παρ' ἡμῖν θεολόγων, οἵτινες ἤθελον ἐπι-
διώξῃ τὴν ἐκπλήρωσιν ἐνὸς τοιούτου αὐτῶν πό-
θου. Παραλείπομεν τὰς ἄλλας στερήσεις, τὰς
κακουχίας, δὸς δ' εἰπεῖν καὶ τοὺς κινδύνους, εἰς
οὓς εἰσιν ἐκτεθειμένοι, ὥς τὰ πολλά, μόνοι αὐτοὶ
καὶ εἰς τὰς ἰδίας πολλάκις δυνάμεις ἀφιέμενοι,
χάριν τῆς πραγματοποιήσεως ἐνὸς εὐγενοῦς ἁλ-
λως πόθου αὐτῶν. Πρὸς ἄρσιν λοιπὸν πάντων
τούτων, ἔτι δὲ καὶ πρὸς συστηματικωτέραν διε-

ξαγωγὴν ἐκείνου, ὅπερ τέως οὕτω σποραδικῶς ἐγένετο, ἐπὶ σκοπῷ βεβαίως μείζονος καὶ ἀσφαλεστέρας ὠφελείας, ἀποβλέπει κυρίως τὸ ἐν τῇ διανοίᾳ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καλλιεργηθὲν σχέδιον περὶ ἰδρύσεως διαρκοῦς Θεολογικοῦ Φροντιστηρίου χάριν τῶν ὀρθοδόξων ἐν τῇ ἱστορικωτάτῃ ἑλληνικῇ Κοινότητι τῆς Βενετίας. Λέγομεν ἱστορικωτάτη, διότι ἐκεῖ, ὡς γνωστὸν διετηρεῖτο ἄλλοτε ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν παρόμοιον Φροντιστήριον (καθ' ὅλον σχεδὸν τὸν ΙΖ' αἰῶνα), ἐν ᾧ συνεπλήρωσαν τὰς σπουδὰς αὐτῶν πλείστοι ἐκ τῶν διασήμεων λογίων τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς φιλολογίας, ἐξ ὧν καὶ οἱ διάσημοι θεολόγοι Μητροφάνης Κριτόπουλος, ὁ ἐκ Βερροίας, μετέπειτα πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ ὁ δεινότερος τῶν νεωτέρων καθ' ἡμᾶς ἱεροκλήρων Ἡλίας ὁ Μηνιάτης. Τὸ δὲ ἱστορικὸν τοῦτο τῆς ἐν λόγῳ Κοινότητος διὰ τὴν παρ' ἡμῖν ἐκκλησιαστικὴν ἐκπαίδευσιν ἀφ' ἐνός, καὶ τὰ ἄλλα προτερήματα, ἅτινα ἢ ἐν λόγῳ ἑλληνικῇ Κοινότητι παρουσιάζει ἀφ' ἐτέρου δι' ἐν τοιοῦτον ἔργον (ὡς γνωστὸν, ἡ Κοινότης Βενετίας θεωρεῖται μία τῶν μεγαλειτέρων καὶ ἀρχαιοτέρων ἐν Εὐρώπῃ ἑλληνικῶν Κοινοτήτων, διατηροῦσα ἄλλοτε καὶ ἀρχιερέα ὀρθόδοξον παρ' ἑαυτῇ ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Φιλαδελφείας, ὅτε καὶ ἀπετέλει οὕτω τὸ ἐνωτικὸν κέντρον τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ τῇδε κακέϊσε ἐγκατεσπαρμένων ὁμογενῶν ὀρθοδόξων, οἵτινες οἴμοι! νῦν ὅλον ἐλαττοῦνται καὶ ἐκφυλίζονται) ταῦτα, λέγω, ὁμοῦ λαμβανόμενα συνετέλεσαν ὥστε νὰ θεωρηθῇ ἢ καταλληλοτέρα σχετικῶς τῶν σήμερον ἐν Εὐρώπῃ ἑλληνικῶν Κοινοτήτων δι' ἐν τοιοῦτον ἱερὸν Φροντιστήριον. Βεβαίως δυνατὸν ἐπὶ τοῦ προκειμένου νὰ προβληθῶσι ποικίλαι ἀντιρρήσεις, οἷον διατί νὰ μὴ προτιμηθῇ προκειμένου περὶ Θεολογικοῦ Φροντιστηρίου ἄλλη τις εὐρωπαϊκὴ πόλις, ἐν ᾗ μᾶλλον ἢ ἐν Βενετίᾳ ἀκμάζουσιν σήμερον τὰ θεολογικὰ γράμματα, πρὸς δὲ ὅτι ἴσως ἀνεπαρκὲς πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν ἤθελεν εἶσθαι Θεολογικὸν Φροντιστήριον, μὴ διαθέτον πλουσίους πόρους πρὸς μίσθωσιν ἱκανοῦ ἀριθμοῦ καθηγητῶν διὰ τὴν ἐκμάθησιν πρὸ πάντων τῶν γλωσσῶν Γερμανικῆς

καὶ Γαλλικῆς, ὡς καὶ τὴν ἀπόκτησιν τῶν ἀναγκαιούντων βιβλίων διὰ τὰς καθαρῶς ἐπιστημονικὰς τῶν σπουδαστῶν μελέτας, καὶ τ. τ. Ἀλλὰ καθ' ἡμᾶς τουλάχιστον κριτὰς πᾶσαι αὐται καὶ αἱ τοιαῦται φαινομενικαὶ δυσχέρειαι εἶνε δευτερευούσης σημασίας. Τὸ κυριώτερον πρόσκομμα, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔχει νὰ παλαίσῃ μία τόσο γόνιμος ἰδέα εἶνε ἢ ἑλλειψίς τῶν ἀπαιτουμένων πόρων, τὸ «δεῖ δὴ χρημάτων», ὧν εὕρισκομένων, πάντα τὰ λοιπὰ προσκόμματα αἴρονται ἀφ' ἑαυτῶν, καὶ δὴ εὐκολώτατα, τουλάχιστον ἐν τῷ νῦν ἐκείνων, ὅσοι ἐγνώρισαν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸν ἐν Εὐρώπῃ βίον καὶ τὰς μεγάλας εὐκολίας, ἃς παρέχει οὗτος ὅπου δὴποτε τῆς Εὐρώπης διὰ τοὺς θέλοντας νὰ καταγίνωσιν εἰς ἐπιστημονικὰς καὶ γλωσσικὰς μελέτας. Τοῦτο δέ, τὴν ἑλλειψιν δηλονότι τῶν ἀναγκαιούντων χρημάτων, ὑποδεικνύουσιν ὡς μόνον ἐμπόδιον πρὸς ἄμεσον πραγμάτωσιν τοῦ ἐν λόγῳ σχεδίου καὶ οἱ ἐν Βενετίᾳ ὁμογενεῖς, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς κατωτέρω ἐπιστολῆς τοῦ προέδρου τῆς Κοινότητος, ἥτις ἄλλως ἐν γενικῇ αὐτῆς συνεδρίᾳ ὁμοφώνως ἐπεκρότησεν ὑπὲρ τῆς πραγματώσεως ἐνός τοιούτου κοινωφελούς σχεδίου. Τό γε νῦν ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισεν, ὅπως δι' ἐπιστολῆς ζητήσῃ πληροφορίας περὶ τῶν ἀπαιτουμένων δαπανῶν πρὸς συντήρησιν ἐν συσσιτίῳ δεκάδος μαθητῶν μετὰ δύο ἢ τριῶν καθηγητῶν, μετὰ δὲ τοῦτο σκέψις γίνεται, ὅπως ἀποταθῇ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον πρὸς τὰς διαφόρους ὁμογενεῖς Κοινοτήτας τῆς Δύσεως ζητοῦν τὴν ἐτησίαν αὐτῶν συνεισφορὰν ὑπὲρ ἐνός τόσο ἱεροῦ καὶ τόσο κοινωφελούς σκοποῦ, ὑπὲρ οὗ, φρονοῦμεν, δὲν ἔχει ἀνάγκην πολλῶν λόγων, ὅπως συνηγορήσῃ τις. Ἡ θερμὴ φιλογένεια, ἡ ἔμπρακτος πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς ἀνάγκας αὐτῆς ἀγάπη, ἥτις διέκρινεν ἀνέκαθεν τὰς μακρὰν τῶν μητρικῶν αὐτῆς κόλπων διατελούσας ὁμογενεῖς Κοινοτήτας, ὅπουδὴποτε γῆς εὕρισκομένας, παρέχει ἡμῖν πολλὰς ἐλπίδας, καὶ μία τόσο φωτοβόλος ἰδέα θέλει λάβῃ οὐκ εἰς μακρὰν σάρκα καὶ ὅσῃ πρὸς κοινὴν ἀπάντων ὠφέλειαν καὶ χαρὰν.

Αἱ ἀνταμειφθεῖσαι ἐπιστολαὶ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἔχουσιν ὡς ἐξῆς:

Α'.

Ἐπιστολὴ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

ΙΩΑΚΕΙΜ ἐλέω Θεοῦ κτλ.

Τῷ εὐγενεστάτῳ κυρίῳ Λεωνίδα Γιαννιώτῃ
προέδρῳ τῆς Ἐπιτροπῆς
τῆς ἐν Βενετίᾳ ἐλληνικῆς ὀρθοδόξου
Κοινότητος.

Εἰς Βενετίαν

Εὐγενέστατε,

Ἀσμένως ἐλάβομεν τὴν ἀπὸ ν' Φεβρουαρίου ἀπαντητικὴν ἐπὶ τῇ λήψει τοῦ πιστοποιητικοῦ τῶν Πατριαρχείων ἐπιστολήν, ἣν ἡ ὑμετέρα εὐγένεια διεβίβασεν ἡμῖν ὡς πρόεδρος τῆς αὐτόθι ἐλληνικῆς Κοινότητος, συνοδεύσασα ταύτην μετὰ χιλιοφράγκου εἰς τὴν ὑμετέραν διάθεσιν τεθείσης προσφορᾶς, ἣν καὶ καθωρίσαμεν ὑπὲρ τῶν ἐκτελουμένων νῦν ἐπισκευῶν τῶν Πατριαρχείων. Ἐγκαρδίως εὐχαριστοῦμεν τῇ ὑμετέρᾳ εὐγενείᾳ καὶ ἀπάσῃ τῇ ἐν Βενετίᾳ ὁμογενεῖ Κοινοῦ οὐ μόνον διὰ τὴν πρόθυμον αὐτῆς προσφορὰν, ἀλλὰ συνάμα καὶ διὰ τὴν ἐν τῷ γράμματι ὑμῶν ζωηρὰν ἐκδήλωσιν φρονημάτων τιμιωτέρων χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων, εὐσεβείας ὀρθοδόξου, φιλογενείας ἀγνῆς, ἀφοσιώσεως ἐνθουσιώδους πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Γένος, ἀδιασείστου ἐμμονῆς εἰς τὴν πατρίαν θρησκείαν, γλῶσσαν, ἥθη, ἔθιμα καὶ ἐκκλησιαστικὰς καὶ ἐθνικὰς παραδόσεις. Ἡ ἐν τοιούτοις ἱεροῖς δεσμοῖς ἔνωσης ὑμῶν πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τὴν ὁλομέλειαν τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εὐσεβοῦς Γένους καὶ ἡ ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι ἀνατροφὴ καὶ ἐκπαίδευσις τῶν τέκνων ὑμῶν, ὑμᾶς τε τοὺς συγκροτοῦντας τὴν Κοινότητα ἐξόχως τιμῶσι καὶ τὴν ἱερὰν μνήμην ἐκλαμπρύνουσι τῶν πατέρων καὶ προπατόρων ὑμῶν, ὧν εὐλαβῶς ἀκολουθεῖτε τὴν ἐρίτιμον κληροδοσίαν. Τὸ τοιοῦτον δὲ τοὺς γνησίους χριστιανούς καὶ ἀγαθοὺς πολίτας χαρακτηρίζον ὑπέρτερον ὑμῶν συναίσθημα, εὐφροσύνης πολλῆς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἐμπλήσαν, ἐνθαρρύνει ἡμᾶς εἰς ἐκφράσιν ἡμετέρου τινὸς ἐγκαρδίου πόθου, πρὸς σπουδαίαν ὠφέλειαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἀποβλέποντος. Ἐσκεψάμεθα ὁπλονότι, καὶ προαγόμεθα ἵνα ἐπερωτήσωμεν τὴν ὑμετέραν Εὐγένειαν καὶ δι' αὐτῆς τὴν φιλογενῆ ὑμῶν Κοινότητα, εἴ γε ἔστι δυνατόν ἢ ὑπὸ τὴν προστασίαν καὶ τὴν φροντίδα τῆς ὑμετέρας ἱερᾶς Ἐκκλησίας

καὶ τῆς ὑμετέρας Κοινότητος σύστασις Σχολῆς ἐν Βενετίᾳ, ἐν ᾗ ὑπὸ τὴν διδασκαλίαν δύο καθηγητῶν ἐνὸς ὀρθοδόξου καὶ ἐνὸς ἐτεροδόξου, ἀμφοτέρων διακεκριμένων καὶ ὀνομαστῶν ἐπὶ ὑψηλῇ θεολογικῇ ἐπιστημονικῇ παιδεῖᾳ, μέλλουσιν ἵνα τελειοποιῶνται ἐπὶ τριετίαν εἰς τὴν θεολογικὴν ἐπιστήμην πέντε ἢ ἑξ ἀπόφοιτοι διπλωματοῦχοι τῆς ἡμετέρας ἐνταῦθα Θεολογικῆς Σχολῆς, ἔχοντες τὸν βαθμὸν ἄριστα ἐν τοῖς διπλώμασιν αὐτῶν, ὅπως οὕτω βαθμυδὸν ἀποκτήσωμεν ἀνωτέρους τινὰς κληρικούς φέροντας τὸν ἐμπρέποντα χαρακτῆρα, ἐμπεφορμημένους ὑγιῶν ἀρχῶν καὶ ἱκανοὺς διὰ τὸ διοικητικὸν τῆς Ἐκκλησίας, δι' ὃ μεγίστη ὑπάρχει ἀνάγκη ἀνδρῶν ὑψηλοτέρας πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς μορφώσεως. Τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἐθνικὴν ταύτην ἀνάγκην ἐὰν ἀνελάμβανεν ἵνα θεραπεύσῃ ἡ ὑμετέρα Κοινοῦ, τὸ ἔργον αὐτῆς ἀπληχῆσει εὐφρόνως καὶ μετὰ θερμῶν ἐπαίνων καθ' ὅλον τὸν ἐκκλησιαστικὸν καὶ ἐθνικὸν ἡμῶν ὀρίζοντα, καὶ τὸ ὄνομα τῶν συνετελεσόντων μνημονευθήσεται ἐν γενεαῖς γενεῶν. Καί ἴσως μὲν ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ ἀπαιτηθεσομένη δαπάνη θεωρηθῇ πως βαρεῖα, ἀλλὰ λαμβανομένης ὑπ' ὅψιν τῆς μεγάλης τοῦ ἔργου σημασίας καὶ τῆς ἀνεκτιμήτου κοινῆς ὠφελείας, ἐλπίζομεν ὅτι ἡ θυσία κριθήσεται οὐχὶ δυσανάλογος πρὸς τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἀποτελέσματος καὶ ἐξευρεθήσονται, μετὰ μελέτην τοῦ θέματος τούτου, τὰ πρὸς πραγματοποιήσιν μέσα παρὰ τοῖς αὐτόθι γενναιόφροσι καὶ λίαν ἡμῖν ἀγαπητοῖς ἐν πνεύματι υἱοῖς. Ἐπὶ τούτοις πατρικῶς τὴν ὑμετέραν εὐγένειαν καὶ τὰ λοιπὰ εὐσεβῆ καὶ ἐντιμότερα μέλη τῆς ὑμετέρας Κοινότητος εὐλογοῦντες καὶ πᾶν ἀγαθὸν πᾶσι θεόθεν αἰτούμενοι, διατελοῦμεν τῆς λίαν ἡμῖν περισπουδαστοῦ ὑμετέρας εὐγενείας κτλ.

, α β ' Φεβρουαρίου ια'.

† Ο ΚΩΝΙΠΟΛΕΩΣ ἐν Χριστῷ εὐχέτης.

Β'.

Ἐπιστολὴ Προέδρου τῆς Κοινότητος.

Πρὸς τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχην
καὶ Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως
Κύριον Κύριον Ἰωακείμ

Κωνσταντινούπολιν

Παναγιώτατε,

Τὴν ἀπὸ 11 Φεβρουαρίου καὶ ὑπ' ἀριθ. 1087
σεπτὴν ἐπιστολήν τῆς Ὑμ. Θ. Παναγιότητος εὐ-
χαρίστως ἀπεδεξάμεθα, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Σύλλογος

τῆς Ἀδελφότητος περὶ τὰ τέλη Ἀπριλίου ἐκάστου ἔτους συνήθως συνεδριάζει, περιεμένομεν τὴν εὐκαιρίαν ταύτην, ὅπως κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν ὑποβάλωμεν αὐτοῖς τὴν περὶ ἰδρύσεως ἀνωτέρας ἐνταῦθα Θεολογικῆς Σχολῆς ιδέαν, ὅπως ἐν τῇ ἐν λόγῳ ἐπιστολῇ διετυπώθη.

Ὁ Σύλλογος μετὰ βαθυτάτης θρησκευτικῆς εὐλαβείας τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἤκουσε καὶ μεθ' ὑψίστου ἐνδιαφέροντος ἐπ' αὐτοῦ συνδισκέψατο, διότι ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας κεῖται ὅτι ἡ ἰδρυσις μιᾶς Σχολῆς, ὅπως ἐν τῇ ὑμετέρᾳ μεγαλεπιδόλῳ διανοίᾳ συνελήφθη ὑψίστα καὶ σπουδαῖα ἠδύνατο νὰ παραγάγῃ ἀποτελέσματα. Οἱ ἐξ αὐτῆς ἐξερχόμενοι ἄνδρες ἀρτίως ἐπιστημονικῆς μορφώσεως ἐπαξίως θὰ ἀνελάμβανον μετὰ ταῦτα ἐν ταῖς διαφόροις ἐπαρχίαις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς λιμένα ἀσφαλῆ θὰ ἠδύναντο οἱ οὕτω καταρτιζόμενοι τὸν χριστεπώνυμον τοῦ Κυρίου λαὸν νὰ καθοδηγῶσιν.

Ἀλλ' εἰς τὴν ὑψηλὴν καὶ εὐγενῆ ταύτην ιδέαν, ἡ πραγματοποιήσις τῆς ὁποίας μεγάλως τὴν ἡμετέραν Κοινότητα θὰ ἐτίμα, ἀνυπερβλήτον παρουσιάζει κώλυμα ἡ ἀνεπάρκεια τῶν μέσων. Ἐκ τῶν προσόδων τοῦ ἡμετέρου Σωματείου δι' ὧν ἐκπληροῦνται οἱ ὑπὸ τῶν ἀοιδίμων διαθετῶν ὠρισμένοι σκοποὶ καὶ οὐς ἐγνώρισamen τῇ Ὑμ. Θ. Παναγιότητι διὰ τῆς πρώτης πρὸς Αὐτὴν ἐπιστολῆς ἡμῶν, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἔχομεν περισσεύμα, ὅπερ θὰ ἠδυνάμεθα νὰ διαθέσωμεν ὑπὲρ τῆς ἰδρύσεως καὶ τακτικῆς λειτουργίας τῆς ἐν λόγῳ Σχολῆς, χωρὶς νὰ παραβῶμεν τοὺς ὅρους τῆς Διαθήκης τῶν ἀοιδίμων ὁμογενῶν ἡμῶν, οἵτινες τὴν περιουσίαν αὐτῶν διέθεντο ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ Κοινότητι ταύτῃ πτωχῶν. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ εἰσοδήματος, ὅπερ εἶναι προωρισμένον ὑπὲρ τῆς θείας λατρείας καὶ τῆς τηρήσεως τοῦ μεγαλείου τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, οὐδὲν ἐπίσης ἔχομεν περισσεύμα, ὅπερ μετὰ προθυμίας ἠθέλομεν διαθέσει ὑπὲρ τῆς παρὰ τῆς Ὑμ. Παναγιότητος προτεινομένης ιδέας.

Ἐκ τῆς εἰλικρινοῦς ταύτης ἐκθέσεως τῶν πραγμάτων δύναται ἡ Ὑμ. Παναγιότης νὰ κατανόησιν τὴν κατάστασιν τῶν ἰδίων ἐνταῦθα καὶ ὅτι τὰ μέλη τοῦ ἡμετέρου Σωματείου ἅπαντα προθύμως ἠθέλον προσέλθει εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ὑπάτου ἀρχηγοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας γενομένην εὐγενῆ ὁμολογουμένως πρόσκλησιν.

Ἀλλ' ἡ μεγάλη καὶ πατρικὴ ιδέα αὕτη ἐσπάρη ἤδη καὶ ἐσπάρη εἰς ἑδάφος, ὅπερ, καίπερ μακρὰν, συνδέεται ὅμως ἐσαεὶ πρὸς τὸ μεγαλεῖον τῆς πατρίδος καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας. Εἴθε δὲ ἡ ἐπιείκεια τοῦ Κυρίου ἡμῶν νὰ εὐδοκήσῃ, ὅπως, σὺν τῷ χρόνῳ, βλαστήσῃ αὕτη ἐν τῇ καρδίᾳ τινὸς ἐκ τῶν ἐνταῦθα ὁμογενῶν καὶ πραγματοποιηθῇ αἰσίως πρὸς μείζω δόξαν καὶ εὐκλειαν τοῦ Γένους καὶ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Εὐαρεστηθῆτω δὲ ἡ Ὑμ. Θ. Παναγιότης νὰ δεχθῇ τὴν ἐκφρασιν τῆς βαθυτάτης πρὸς Αὐτὴν εὐγνωμοσύνης καὶ σεβασμοῦ ὑπερτάτου τῆς Κοινότητος, ἣν ἔχω τὴν τιμὴν ν' ἀντιπροσωπεύω.

Κατασπαζόμενος μεθ' ὑψίστου σεβασμοῦ τὴν παναγίαν Αὐτῆς δεξιὰν καὶ ἐξαιτούμενος τὰς εὐχὰς καὶ θείας εὐλογίας Της ἐπὶ τῆς ἡμετέρας Κοινότητος, διατελῶ

Ἐν Βενετίᾳ, τῇ 10 Μαΐου 1902.

τέκνον Αὐτῆς ἐν Κυρίῳ εὐπειθέστατον

Λεωνίδας Γιαννιώτης

Πρόεδρος

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Ἐγράφη ἐσχάτως ἐν ρουμανικοῖς φύλλοις ὅτι ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἰωακείμ ἀπνύθινε πρὸ τινος ἐπιστολὴν τῷ πανιερωτάτῳ Μητροπολίτῃ Οὐγγροβλαχίας καὶ ἐξάρχῳ πάσης Ρουμανίας Ἰωσήφ, ἐν ᾗ ἐποιεῖτο πρὸς τοῖς ἄλλοις παρατηρήσεις περὶ προόδων τῆς καθολικῆς προπαγάνδας μεταξὺ τοῦ ρουμανικοῦ λαοῦ, πρὸς βλάβην τῆς τε ἐθνότητος καὶ τῆς πατρίου θρησκείας αὐτοῦ, καὶ ὅτι δῆθεν τὸ τοιοῦτον ἀπάδει πρὸς τὰ ὑφιστάμενα προνόμια τῶν αὐτοκεφάλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, καθὼς δυνάμενον νὰ θεωρηθῇ ὡς ποιά τις ἐπέμβασις εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ αὐτῶν πράγματα. Τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἐκ προθέσεως καὶ ἐκ παραδόσεως σεβομένου ἀνέκαθεν τὰ δίκαια τῶν ἁγίων αὐτοκεφάλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τοῦ δὲ νῦν ἰθύνοντος τὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου πατριάρχου Ἰωακείμ περὶ πλείστου ποιουμένου τὰς μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων καθόλου Ἐκκλησιῶν ἀδελφικὰς σχέσεις (καὶ περὶ τούτου νέον προκείσθω τεκμήριον ἡ ἀπόλυσις τῆς ἐν ἄλλῃ στίλῃ τοῦ παρόντος φύλλου ἀγ-

γελλομένης κοινῆς Ἐγκυκλίου πρὸς πάσας τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας περὶ καθαρῶς ἐκκλησιαστικῆς φύσεως ζητημάτων), ἀναγκαῖον θεωροῦμεν, ὅπως ἐπιφέρωμεν τὰς δεούσας παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ὡς ἄνω εἰδήσεως πρὸς ἀκριβῆ γνῶσιν τῶν μὴ δυναμένων ἐκ τοῦ σύνεγγυς νὰ γνωρίζωσι τὰ πράγματα.

Ἡ ὡς ἄνω εἰδῆσις ἀναφέρεται προδήλως εἰς τὰ ἐσχάτως ἀνταλλαγέντα ὅλως ἰδιωτικῆς φύσεως γράμματα μεταξὺ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ καὶ τῆς Α. Π. τοῦ Μητροπολίτου Οὐγγροβλαχίας Ἰωσήφ. Ἡ Α. Θ. Π., μεριμνῶσα πρὸς τοῖς ἄλλοις περὶ τῆς τύχης σπουδαίου διὰ τὴν κοινότητα Θεσσαλονίκης κληροδοτήματος, τοῦ κληροδοτήματος Καστρονίου, παρεκάλεσε δι' ἐπιστολῆς Αὐτῆς τὴν Α. Π. τὸν Μητροπολίτην Οὐγγροβλαχίας Ἰωσήφ, ὅπως ἀγαθυνομένη μεσιτεύσῃ παρὰ τῷ πρωθυπουργῷ τῆς Ρουμανίας Ἀ. Στούρτζα ὑπὲρ αἰσίας ἐκβάσεως τῆς ἐν λόγῳ ὑποθέσεως, διαβιβάζουσα ἅμα αὐτῷ καὶ ἰδίαν αὐτῆς ἐπὶ τούτῳ ἐπιστολὴν, τοῦθ' ὅπερ καὶ προθύμως ἐξετέλεσεν ἡ Α. Πανιερότης σπεύσασα ἐγκαίρως ν' ἀπαντήσῃ τὰ δέοντα ἐφ' ᾧ καὶ ἰδιαιτέραν ἐπὶ τούτῳ εὐχαριστήριον ἀπηύθυνεν τῇ Α. Πανιερότητι ἡ Α. Θ. Π. Ἐν τῇ αὐτῇ δ' εὐχαριστηρίῳ ἐπιστολῇ ἡ Α. Θ. Π. ἔγραφε πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπὶ λέξει τὰ ἑξῆς, ἐξ ὧν φαίνεται ἔλαβεν ἀρχὴν ἡ ἀνωτέρω μνημονευομένη εἰδῆσις: «Πεποίθαμεν δ' ὅτι ἡ Ὑ. Σεβασμιότης οὐ παύσεται καὶ ἐφεξῆς ἐνδιαφερομένη καὶ καλοκάγαθως φροντίζουσα περὶ τῆς αἰσίας διεκπεραιώσεως τῆς ὑφ' ἡμῶν συστηθείσης κοινωφελοῦς ὑποθέσεως, βεβαία δ' ἔστω ὅτι καὶ ἐν ἡμῖν θερμὸν ἰσχύει ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς ἀγιωτάτης ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας καὶ τοῦ ρουμουνικοῦ ἔθνους, ὅπερ ποθοῦμεν βλέπειν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον προκόπτον ἐν τῇ ἀγίᾳ ὀρθοδόξῳ πίστει καὶ στερεῶς τῶν πατρίων ἐχόμενον. Οὗτος δὲ ὁ διάπυρος ἡμῶν πόθος ἄγει ἡμᾶς, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ τῆς πρὸς ἀλλήλους διὰ γραμμάτων ἀδελφικῆς ὁμιλίας, δηλῶσαι αὐτῇ, ἐν ἰδιωτικῇ ὅλως πλὴν εἰλικρινεῖ παρρησίᾳ, ὅτι βαθέως ἐθλίβημεν τὴν καρδίαν ἐπὶ εἰδήσεσιν τισι ἀγγελλούσαις ἐπιτυχίας τῶν ἐτεροδόξων προσηλυτιστῶν ἐν Ρουμανίᾳ καὶ ἀποπλανήσεως ἀριθμοῦ τινος ὀρθοδόξων ἐκ τοῦ ρουμουνικοῦ λαοῦ. Ὁ ψυχικὸς οὗτος κίνδυνος, συνεπάγεται κατ' ἀναπόδραστον ἀκολουθίαν, καὶ τὸν κίνδυνον τοῦ ἐκφυλισμοῦ,

καθόσον, ὡς μαρτυρεῖ ἡ ἱστορία τῶν ἐξομοσιῶν πανταχοῦ ἐνθα τοιαῦται ἐγένοντο σὺν ταῖς θρησκευτικαῖς ἀπόλλυνται ταύτοχρόνως καὶ αἱ ἐθνικαὶ παραδόσεις, οὕτω δὲ ὁ τῆς θρησκείας αὐτοῦ ἀπομακρυνόμενος λαὸς λεληθότως καὶ βαθμυδὸν ἀλλ' ἀσφαλῶς ἀπομακρύνεται καὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐθνικότητος, ἄλλοις ἔθνεσι καὶ δεσπόταις ἀφοσιούμενος, τοῦτο δ' ἔστι βεβαίως ζήτημα ζωτικὸν διὰ τε τὴν ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν καὶ διὰ τὸ εὐσεβὲς ρουμουνικὸν ἔθνος. Διὸ, τὴν ἐξ ἀγάπης εἰλικρινοῦς ἡμετέραν λύπην συγκεράννυσιν ἡ ἐνδόμυχος ἡμῶν πεποίθησις ὅτι, εἴ γε ὄντως τὸ κακὸν τοῦ καθολικοῦ προσηλυτισμοῦ βαίνει εἰς ἣν λέγεται πρόοδον, ἀνάλογος ἔσται καὶ ἡ πρόνοια τῶν ἰθυνόντων τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ὀρθόδοξον πολιτείαν τῆς Ρουμανίας πρὸς λῆψιν μέτρων καταλλήλων εἰς ἀποσόβησιν αὐτοῦ καὶ περιφρούρησιν τῆς τε ὀρθοδόξου θρησκείας καὶ τῆς ρουμουνικῆς ἐθνότητος. Ἀσμενέστατα δὲ τὴν ἀδελφικὴν ἡμῶν τήνδε ἐπιστολὴν ἐπισφραγίζομεν διὰ τῶν χαρμοσύνων προσρήσεων καὶ διὰ τριπλοῦ ἐγκαρδίου ἀσπασμοῦ, ὃν νοερῶς ἀπευθύνομεν αὐτῇ τε καὶ τοῖς περὶ αὐτὴν πανιερωτάτοις συνέδροις καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοῖς».

Εἰς ταῦτα ἀπαντῶν ὁ Μητροπολίτης Οὐγγροβλαχίας Ἰωσήφ, τὸ μὲν εὐχαριστεῖ τὴν Α. Θ. Παναγιότητα διὰ τὸ ὑπὲρ τῆς ρουμουνικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ρουμουνικοῦ λαοῦ εἰλικρινὲς Αὐτῆς ἐνδιαφέρον, ὃν, ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ, κάλλιστα καὶ ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἐγνώρισεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης, τὸ δὲ ἀποκρούει διαρρήδην καὶ πειστικώτατα τὰς ὁλως, ὡς λέγει, ἀβασίμους διαδόσεις περὶ δῆθεν προόδου τῆς καθολικῆς προπαγάνδας μεταξὺ τοῦ ρουμουνικοῦ λαοῦ, τοῦ ὁλοψύχως ἀφωσιωμένου εἰς τὰς πατρίους αὐτοῦ θρησκευτικὰς παραδόσεις, καὶ κεκτημένου ποιμένας μετὰ ζήλου καὶ συνέσεως ποδηγετοῦντας τὸν ὀρθόδοξον ρουμουνικὸν λαὸν εἰς νομὰς σωτηρίους.

Παρέχοντες κατὰ καθῆκον τὰς ἀνωτέρω ἀναγκαίας διασαφήσεις, δραττόμεθα εὐχαρίστως τῆς εὐκαιρίας, ὅπως τὴν εἰλικρινῆ καὶ ἐνδόμυχον ἡμῶν ἐκφράσωμεν χαρὰν ἐπὶ ταῖς τοιαύταις διαβεβαιώσεσιν τοῦ πεπνυμένου Πρωθιεράρχου τῆς ρουμουνικῆς Ἐκκλησίας ἐναντίον κακοβούλων περὶ αὐτῆς διαδόσεων. Εἰς δὲ τοὺς τυχόντες ἐνιζομένους ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ πνευματικῇ ἐπικοινωνίᾳ τοῦ οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μετὰ τῶν

λοιπῶν αὐτοκεφάλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν παρατηροῦμεν, ὅτι τὸ οἶκουμ. Πατριαρχεῖον ἐκτελεῖ οὕτω καθῆκον ἐπιβεβλημένον ὑπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων τῶν ἁγίων οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῆς συνεχοῦς ἐκκλησιαστικῆς πράξεως, τοῦθ' ὅπερ ἄλλως σαφῶς ὑποδεικνύται καὶ ἐν τοῖς συνοδικοῖς λεγομένοις Τόμοις, οἵτινες ἀπολύονται ἐκάστοτε, ὡς ἁπλῆς μερικὴ τις ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀνακηρύσσεται κανονικῶς καὶ ἐπισήμως αὐτοκέφαλος ὀρθόδοξος Ἐκκλησία.

Α. Π.

BYZANTINON KOIMHTHRION

Πρὸ μικροῦ χρόνου γνωστὸν ἐγένετό μοι ὅτι βυζαντινὸν κοιμητήριον ἐσχάτως ἀνακαλυφθὲν ἦν ἄξιον ἐφελκῦσαι τὴν προσοχὴν τῶν ἐρευνώντων τὰ περὶ τῆς ἐπὶ βυζαντινῶν Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ τὰς ὀλίγας ταύτας χαράττων ἐνταῦθα γραμμὰς, ὁ θεωρήσας ἑαυτὸν ἄλλοτε εὐτυχῇ ὅτι ἀνεκάλυψεν ἀρχαῖον βυζαντινὸν λοῦμα καὶ τοῦτου σχεδιάγραμμα γνωρίσας τοῖς φιλαρχαίοις, τὸ πρῶτον ἔδει ἵνα μεταβῇ πρὸς ἐπίσκεψιν ὁστεοθήκης ἢ κοιμητηρίου βυζαντινοῦ· τοῦτο δὲ καὶ ἔπραξεν ἰδὼν ἐκ τοῦ σύνεγγυς καὶ ἐξετάσας αὐτὸ ἐν συνοδίᾳ ἀνδρῶν γεραίων τῶν παλαίφατα μνημεῖα τῆς ἱερᾶς δομικῆς τῶν βυζαντινῶν ἡμῶν πατέρων, ἀλλὰ καὶ μνημεῖα τῆς πρὸς τοὺς ἐν Κυρίῳ κοιμηθέντας εὐλαβείας αὐτῶν*.

Εὐτυχῶς τὸ πρό τινος ἀνευρεθὲν κοιμητήριον κεῖται ἐν χωρίῳ σώζοντι τὸ ἀρχαῖον αὐτοῦ ὄνομα καὶ τῆς χριστιανικῆς ἀκμῆς αὐτοῦ καὶ καταγωγῆς ἐνδείξεις ἀρκετάς. Δώδεκα ἑκατονταετηρίδας διακρατεῖ τὴν ὀνομασίαν αὐτοῦ, ἥδη δ' ἀπὸ τῆς Η', σὺν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ἢ κώμαις, παρέσχε συμβολὴν εἰς πλήρωσιν τοῦ μακροῦ ἀναριθμήτου καταλόγου τῶν ἁγίων μαρτύρων, τῶν αἵματι διαφωτισάντων τὴν ἄσπιλον ἀλουργίδα τῆς μιᾶς ἁγίας ἀποστολικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας. Τὸ χωρίον τοῦτο λοιπὸν ἐστὶ τὰ γνωστὰ πᾶσι τοῖς κατοικοῖς τῆς ἡμετέρας πόλεως Γαλατάρια.

* τὸ κοιμητήριον ἐπεσκεψάμεθα τῇ δευτέρᾳ, 3 ἰουνίου, οἱ τε πανοσιολογ. γέροντες Γεράσιμος Λαυριώτης, ἐπίτροπος τοῦ Ἁγίου Ὁρους, καὶ Παῦλος ἱερομόναχος, προϊστάμενος τοῦ ἐν Γαλαταρίοις ρωσικοῦ μνημείου, σὺν ἐμοὶ δ' ὁ φίλος καθηγητὴς τοῦ Ἐκκλησ. σεμιναρίου Πετροπόλεως κ. Ἰω. Σοκολόφ.

Τὸ ὄνομα αὐτοῦ προβάλλει τὸ πρῶτον μικρῶ μετὰ τὰ μέσα τῆς Η' ἑκατονταετηρίδος. Τῇ 28 νοεμβρίου 767, σὺν τῷ ὁσίῳ Στεφάνῳ τῷ νέῳ, ἠθλησάν τινες ὑπὲρ τῶν ἁγίων εἰκόνων, τοῖς δὲ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ μηνὸς ταύτην γεραρομένοις ἁγίοις συγγεραίρεται καὶ Ἰωάννης ὁ ἀπὸ Γαλαταρίων, καθ' ἃ γράφουσι δόκιμα χειρόγραφα. Ἰωάννης οὗτος ὁ ἐκ τοῦ χωρίου τούτου καταγόμενος ἐξωρίσθη εἰς Δαφνουσίαν τῆς Βιθυνίας. Δευτέρα, τό γ' εἰς ἐμὲ ἦκον, μνεία τοῦ χωρίου γίνεται κατὰ τὴν ΙΑ' ἑκατονταετηρίδα, ὅτε γινώσκουμεν, παρὰ Ψελλῷ Μιχαήλ, ὅτι ἐπαύλεις τινὲς πλησίον τούτου τε τοῦ χωρίου καὶ τῶν Γαλαταρίων ἀνῆκον εἰς τινὰ τῶν ἀνακτορικῶν ὑπαλλήλων. Εἴπερ εἶχε τότε συνοικισμὸν ἀραιὸν ἢ πυκνὸν τὸ χωρίον ἄγνωστον, ὅτι δὲ κατὰ τινὰς ἐπιδρομὰς καὶ δηώσεις συνεμερίζετο καὶ τοῦτο τὰ τῶν ἀγχιτερμόνων ἀτυχήματα πᾶσι τοῖς σκεπτομένοις ἐστὶ φανερόν. Μέχρι τοῦ 1660 τὸ παρακείμενον παρεκκλήσιον τῆς Θεοτόκου, πανηγυρίζον τῇ 23 αὐγούστου, παρημελημένον μένον, ἦν ἐρείπιον, ἀλλὰ, καθὰ δείκνυσι τὸ πνεῦμα πατριαρχικοῦ τινος γράμματος, ἐγνωρίζετο ὡς ἁγίασμα, καὶ πολλή τις ἐγένετο συρροή. Ἐπειδὴ δὲ τὰ παρακείμενα χωρίδια: Ρήγιον, ὁ μικρὸς δηλαδὴ Τζεκμεδζές, ὃν κατ' αὐτὴν τὴν ΙΖ' ἑκατονταετηρίδα Ρήγιον ἐκάλουν οἱ κίτοικοι, Ἅγιος Στέφανος καὶ τὰ ὑπερθεῖν ἐσώζοντο καὶ πολλοὺς εἶχον κατοίκους, ἂν μὴ ἀπατῶμαι πλείονας τῶν νῦν, οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἐσώζετο καὶ ἔζη καὶ τὸ χωρίον τῶν Γαλαταρίων.

Τὸν ναὸν τοῦ χωρίου διὰ κοινῆς συνδρομῆς ἀνφοδόμησε περὶ τὰ 1720—1731 Νικόημος ὁ μητροπολίτης Δέρκων καὶ Νεοχωρίου, εἰς ὁφειλὰς τινὰς, πιθανῶς, πρὸς διαφόρους ὑποβληθεῖς, διότι συγχρόνως τῇ τοῦ ναοῦ τῶν Γαλαταρίων οἰκοδομῇ συνεπεχείρει ταῖς ἀνοικοδομαῖς τοῦ τε ναοῦ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου καὶ τοῦ ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς· οἱ δὲ κάτοικοι δυσχερῶς ἠδύναντο φέρειν τότε τὸ δυσφόρητον χρέος τρισχιλίων περίπου φράγκων, εἰς ὃ διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τῶν τριῶν ναῶν ὑπεβλήθησαν, καίπερ ὄντες, ὡς εἰκάζω, οὐκ ὀλιγάριθμοι. Κατὰ τὴν ΙΗ' φέρ' εἰπεῖν ἑκατονταετηρίδα δύο ἱερεῖς ἀπητοῦντο πρὸς ὑπηρεσίαν ἐν τῷ ναῷ τοῦ ὑπερκειμένου τῶν ἐκείσε χωρίων Ζεφυρίου καὶ πρὸς θεραπείαν τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν ἀναγ-

κων· ἔστι δὲ τὸ σημερινὸν Ζαφρᾶ, οὗ καὶ ὁ εἰς ἱερεὺς ἴσως περιττός ἐστι σήμερον.

Τὸ ἀνακαλυφθὲν κοιμητήριον κείται παρὰ τῷ ναῷ, οὐδὲν φέρουσι μνημεῖον τῆς πατρίου ἀγλαΐας. Ἡ τελευταία ἀνοικοδόμησις τούτου τε καὶ τῶν ναῶν τῶν περίξ κωμοπόλεων καὶ χωριδίων ἐγένετο μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1833—1835, εὐμενεί ἐπινεύσει καὶ διαταγῇ τοῦ ἀειμνήστου σουλτάνου Μαχμούτ Β'. Τὸ νεκροδοχεῖον ἢ ὁσπεοθήκη μαρτυρεῖ τὴν βυζαντινὴν αὐτοῦ καταγωγὴν, ἀλλ' ἔστιν ἔργον τῶν τελευταίων αἰώνων, μόλις ἴσως ἀνατρέχον εἰς τὴν ΙΒ' ἢ τὴν ΙΓ' μᾶλλον ἑκατονταετηρίδα καὶ φέρον ἐπὶ τῆς εἰσόδου κεχαραγμένον μικρὸν σταυρὸν καταγωγῆς συγχρόνου τῇ οἰκοδομῇ. Ἔστιν ἐκτισμένον κατὰ μῆκος τοῦ ναοῦ, δρομικοῦ σχήματος, διηρημένον εἰς ἕξ χωρίσματα, μικρᾶς χωρητικότητος, δύο σχεδὸν κυβικῶν μέτρων ἕκαστον, ὠκοδομημένον ἐκ πετρῶν τε καὶ πλίνθων.

Πρὸ δέκα πέντε ἐτῶν ἡγνύουν τοῦ κοιμητηρίου τὴν ὑπαρξίν· ἡμίθραυστος ἐπιγραφὴ ἐπὶ χονδροῦ μαρμάρου, κομισθεῖσά μοι τότε, μ' ἐδίδασκεν ὅτι, προδήλως ἐκ ναΐσκου τινὸς ἀποσπασθεῖσα, ἀνῆκεν εἰς τὴν ΙΓ' πιθανῶς ἑκατονταετηρίδα, δεικνύουσα τὴν ἐπὶ βυζαντινῶν ὑπαρξιν ναοῦ τῆς Θεοτόκου. Σήμερον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ 1720, πάτρωνα ὁ ναὸς ἔχει τοὺς Ταξιάρχας τῶν ἄνω Δυνάμεων· ἀλλ' ὁ παρατηρῶν τὸ ὑπὸ τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ ναοῦ καὶ σήμερον ἐς ἔτι, θεία μοῖρα, σωζόμενον ἀνάγλυφον, εὐρίσκεται ἐνώπιον παραδόξου παραστάσεως, ἧς ὁ τεχνίτης ἄγνωστον πόθεν ἐνεπνεύσθη. Παρίσταται γυνή τις, ἐπικαθημένη τῶν τειχῶν πόλεως τινος καὶ δορυφορουμένη ὑπ' ἀγγέλων, ἀναμιμνήσκουσα δ' ἡμᾶς ὅτι, κατὰ γε καὶ τὴν κρίσιν καὶ μαρτυρίαν τοῦ Σπυρίδωνος Ζαμπελίου, βυζαντινοὶ τεχνῖται παρίστων τὴν Θεομήτορα φέρουσαν ὡς στέμμα τὰ τείχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐὰν ἀποδεξώμεθα λοιπὸν ὅτι τὸ ἀνάγλυφον ἀνῆκεν εἰς τὸ χωρίον τῶν Γαλαταρίων, αὐτὸ τοῦτο τὸ προῖδον ἀκόμψου τέχνης διδάσκει ὅτι ὁ ναὸς, ἐπ' ὀνόματι τῆς Θεοτόκου τιμώμενος, ἐπεγράφη κατόπιν εἰς ὄνομα τῶν Ταξιαρχῶν, ἕνεκα τῆς παραστάσεως τῶν δύο ἀγγέλων τῶν τοῦ ἀναγλύφου.

Λυπηρὸν ὅτι τῶν παρ' ἡμῖν ἐπαϊόντων οὐδεὶς ἄχρι σήμερον μετέβη εἰς τὰ μέρη ταῦτα, περὶ ὧν ἐν τῷ «Κωνσταντινουπολιτικῷ Ἑορτο-

λογίῳ» πολλὰ μέλλω γράψαι, ἀπὸ τοῦδε ζητῶν ἐπιεικὲς τοῦ νέου ἔργου κριτὰς καὶ προστάτας, διότι ἡ συνηθροισμένη ὕλη ἐστὶν ἄπειρος καὶ κατ' ἐμὲ πολυτιμοτάτη.

Μ. Ι. Γ.

ΑΓΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΠΗΓΑΙ
ΠΡΟΣ ΜΟΡΦΩΣΙΝ ΜΗΝΟΛΟΓΙΟΥ
Ἡ ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΥ ΛΕΓΟΜΕΝΟΥ
ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΙΣ

Ἐπανερχόμενοι εἰς ὅσα διὰ βραχέων ἐδημοσιεύσαμεν πρό τινας ἐν τῇ περισπουδάζσῃ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ» περὶ τοῦ σπουδαιοτάτου ζητήματος τοῦ παρ' ἡμῖν καταρτισμοῦ πλήρους Μηνολογίου, ἢ Συναξαρίου τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, παρατιθέμεθα ἐνταῦθα, τῇ προτροπῇ ἀξιοσεβάστων ἡμῖν φίλων, σύνοψιν τῶν σπουδαιοτέρων γνωστῶν τῇ ἐπιστήμῃ μέχρι τοῦδε, ἐν χειρογράφοις τε καὶ τύπῳ ἀγιολογικῶν μνημείων, ἅτινα ἀναμφηρίστως ἀποτελέσουσι τὴν βάσιν καὶ τὸ θεμέλιον παντὸς τοιούτου ἐν μέλλοντι χρόνῳ ἐπιστημονικοῦ ἔργου, ἀπὸ τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ χριστιανισμοῦ μέχρι τοῦ XV αἰῶνος.

Ἐκτὸς τοῦ πασχαλίου τοῦ Ἱππολύτου ὡς εἴπομεν καὶ τοῦ οὕτω καλουμένου «Commes» τοῦ IV αἰῶνος ἀποδιδόμενου εἰς τὸν μακάριον Ἱερώνυμον, πρωτίστην σήμερον θέσιν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ κατέχουσι τρία συστηματοποιημένα χειρόγραφα Τυπικὰ τῆς Ἀνατολικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Πρῶτον. Τὸ τυπικὸν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῆς ἁγίας Σοφίας, γεγραμμένον περὶ τὰ τέλη τοῦ XI αἰῶνος ἐπὶ περγαμηνῆς.

Δεύτερον. Τὸ τυπικὸν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου τοῦ X' αἰῶνος (945—950) καὶ

Τρίτον. Τὸ κτιτορικὸν μοναστηριακὸν τυπικὸν τῆς Θεοτόκου τῆς Εὐεργέτιδος τοῦ XII αἰῶνος.

Καὶ τὸ μὲν Τυπικὸν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἥτοι τὸ Τυπικὸν τῆς ἁγίας Σοφίας, ἐγένετο τῇ ἐπιστήμῃ γνωστὸν κατὰ τὸ 1890 ἔτος ἐκ τοῦ καταλόγου τοῦ σοφοῦ Σακκελίωτος «Πατμιακὴ βιβλιοθήκη». Τὸ τυπικὸν τοῦτο ἔμενεν ἡμῖν ἄγνωστον, καίτοι ὑπῆρχε κατακεχωρημένον ἐν τινι ἀρχαίῳ καταλόγῳ τῆς πατμιακῆς βιβλιοθήκης τοῦ 1201 ἔτους ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἐτερον βιβλιδόπουλον Τυπικὸν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας» ὅστις ἐδημο-

σιεύθη ὑπὸ τοῦ βυζαντινολόγου Δὴλ ἐν τῇ «Bisantinische Zeitschrift» Band I, Heft 3—4, s. 521.

Ἡ σπουδαιότης τοῦ ἐν λόγῳ Τυπικοῦ ἔγκειται εἰς τοῦτο, ὅτι μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν ὑπῆρχε γνωστὸν πλῆρες Τυπικὸν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ πάντες ἦσαν πολλάκις ἠναγκασμένοι ἵνα καταφεύγωσι καὶ ν' ἀρῶνται πληροφορίας ἐκ τοῦ «De ceremoniis aulae Byzantinae» συγγράμματος ἀποδιδόμενου εἰς τὸν αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον Πορφυρογέννητον.

Κατὰ τὸν σοφὸν καθηγητὴν τῆς ἐν Κιέβῳ Θεολογικῆς Ἀκαδημίας Ἀθ. Δημητριάδσκην τὸν εὐτυχῆσαντα ἵνα δημοσιεύσῃ ἐν τῇ λαμπρᾷ καὶ λίαν περιτπουδᾶστω αὐτοῦ συλλογῇ «Τὰ τυπικά» (τῷ 1895 ἐν Κιέβῳ) τὸ ἐξαίσιον τοῦτο ἀγιολογικὸν μνημεῖον, κέκτηται ὑψίστην ἐπιστημονικὴν ἀξίαν ὅπου ἀφορᾷ τὴν τέλει τῆς θείας λειτουργίας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ βυζαντινῇ Ἐκκλησίᾳ.

Περὶ τοῦ πολυτίμου καὶ ἀξίου περιεργείας τούτου ἀγιολογικοῦ μνημείου, ὑπὸ πολλὰς καὶ ποικίλας ἐπόψεις ἀνέφερε λίαν εὐφύμως καὶ ὁ σοφὸς ἀποθανὼν καθηγητὴς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας καὶ ἀρχαιολογίας κ. Νικόλαος Κρασνοσάλτσωφ ἐν τῇ σπουδαίᾳ καὶ ἐπιστημονικῇ αὐτοῦ διατριβῇ, δημοσιευθείσῃ ἐν Ὁδησσῷ κατὰ τὸ 1892 ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Τὸ Τυπικὸν τῆς ἁγίας Σοφίας ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸν IX αἰῶνα» περὶ ἧς ἄλλοτε ἐκτενῶς ἐποίησάμεθα λόγον ἐν τῇ ὑφ' ἡμῶν περιγραφῇ τοῦ ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῶν Χαλκοπρατείων.

Τὸ ἐν λόγῳ ἀγιολογικὸν μνημεῖον τῆς βιβλιοθήκης τῆς ἐν Πάτμῳ μονῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ὑπ' ἀριθ. 266 διαλαμβάνει τὸ Τυπικὸν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ εἶναι ἀντιγραφὴ ἐξ ἐτέρου τριούτου αὐθεντικοῦ, δυστυχῶς ὅμως ἡ ἀντιγραφὴ αὕτη ἐγένετο παρ' ἀμαθοῦς γραφέως, ὅστις κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἔγραψεν αὐτὸ καθ' ὑπαγέρειυσιν ἐτέρου προσώπου, δι' ὃ καὶ παρεισέφρησαν ἀπειράριθμα ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Πρὸς ἔκδοσιν αὐτοῦ ὁ καθηγητὴς Δημητριάδσκης κατέβαλεν ἀπύτους κόπους, ἀνατρέχει πολλάκις διὰ τὰ ἀσαφῆ ὡς ἐκ τῆς κακογραφίας παρουσιαζόμενα χωρία εἰς τὰ σύγχρονα αὐτοῦ ἀγιολογικὰ μνημεῖα, οἷον εἰς τὸ «Menologium Graecorum Basilii Porphyrogeniti imperatoris» εἰς τὸ «Μηνολόγιον τῶν εὐαγγελίων ἑορταστικόν, — sive calendarium ecclesiae Constantinopolitanæ Steph. Anton Morcelli» καὶ εἰς ἐτέρους Συναξαριστάς.

Τὸ δεύτερον ἀγιολογικὸν μνημεῖον εἶναι τὸ Τυπικὸν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως (945—950) ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννύτου, ἀνακαλυφθὲν ὑπὸ τοῦ σοφοῦ μεσαιωνοδίου καὶ ὑφηγητοῦ τοῦ ἐν Πετροπόλει αὐτοκρατορικοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἀθ. Παπαδοπούλου Κεραμέως ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς ἐν Παλαιστίνῃ μονῆς Σάββα τοῦ ἡγιασμένου καὶ κατετέθη ἐπὶ τῆς πατριαρχείας Νικοδήμου, τοῦ πολλὰ μογθήσαντος καὶ προνοήσαντος ὑπὲρ τῆς διασώσεως καὶ περισυλλογῆς ἀγιολογικῶν μνημείων ἀνὰ τὴν Παλαιστίνην, ἐν τῇ πατριαρχικῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Ἱερουσαλήμ.

Καθ' ἡμᾶς εὐτυχῆσαντες ἵνα ἴδωμεν καὶ ἐξετάσωμεν αὐτὸ ἐκ τοῦ σύνεγγυς, εὖρομεν οὐ μόνον πλῆρες, ἀλλὰ καὶ κατὰ πολλὰ ἀνώτερον τοῦ Πατριαρχικοῦ ὑπ' ἑποφιν πρὸ πάντων ἀκριβείας.

Τὴν πλήρη αὐτοῦ ἔκδοσιν καὶ ἀντιπαραβολὴν πρὸς ἕτερα τοιαῦτα ἀνέλαβεν ὁ ἀξιότιμος φίλος κ. Παπαδόπουλος Κεραμεύς, ἐπίσης δὲ τοιαύτην μελέτην ἐπ' αὐτοῦ προετοιμάζει ἡμῖν καὶ ὁ καθηγητὴς Δημητριάδσκης.

Τὸ δὲ τρίτον, — Τὸ Τυπικὸν τῆς μονῆς τῆς Θεοτόκου τῆς Εὐεργέτιδος ἐπὶ λαμπρᾷ περγαμηνῇ, κάλλιστα γεγραμμένον περὶ τὰ μέσα τοῦ XII αἰῶνος (κατὰ τὸν Σακελίωνα). Σύγκειται ἐκ δύο μερῶν, καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐπιγράφεται: «Συναξάριον σὺν Θεῷ, ἥτοι Τυπικὸν ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας τῆς εὐαγοῦς μονῆς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Εὐεργέτιδος, ἀρχόμενον ἀπὸ μηνὸς Σεπτεμβρίου, περιέχον πᾶσαν ἀκολουθίαν μέχρι συμπληρώσεως Αὐγούστου. Ὡσαύτως καὶ τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου μέχρι τῶν Ἀγίων Πάντων».

(ἔπεται συνέχεια)

Γ. ΒΕΓΛΕΡΗΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Τιμιώτατοι Ἐφόροι καὶ ἐλλόγιμοι διευθύνται καὶ διευθύνονται τῶν Σχολῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἀριθμ. { πρωτ. 3733
διεκπερ. 1998

Ἐγγίζοντος τοῦ χρόνου τῶν ἐνιαυσίων ἐξετάσεων τῶν Σχολῶν ἡ Π. Κ. Ἐκπαίδ. Ἐπιτροπὴ ἐν τῇ μερίμνῃ αὐτῆς περὶ τῆς ὅσον οἷόν τε ταχτικωτέρας διεξαγωγῆς αὐτῶν, ἔγνω ἵνα δι' ἐγκυκλίου ὑπομνήσῃ καὶ αὐθις ταῖς κατὰ τόπους σχολικαῖς ἀρχαῖς τὰς σχετικὰς διατάξεις περὶ ἐξετάσεων τῶν Σχολῶν συνοψιζόμενας ἐν τοῖς ἑξῆς:

Α'] Αί ετήσιαι προφορικά εξετάσεις τῶν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Κων]πόλεως κοινοτικῶν Σχολῶν ἄρχονται συμφώνως τῷ 57 ἄρθρῳ τοῦ ἐν ἰσχύϊ Γενικοῦ Κανονισμοῦ τῶν Σχολῶν ἀπὸ τῆς τελευταίας ἐβδομάδος τοῦ μηνὸς Ἰουνίου καὶ διαρκοῦσι τὸ πολὺ μέχρι τῆς 15 Ἰουλίου. ἤτοι ἀπὸ τῆς 23 Ἰουνίου μέχρι τῆς Κυριακῆς 14 Ἰουλίου, κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο· αἱ δὲ γραπτὰί εξετάσεις προηγούνται τῶν προφορικῶν κατὰ μίαν ἐβδομάδα. Διεξάγονται δὲ κατὰ πρόγραμμα, ὅπερ συντασσόμενον ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ διευθυντοῦ καὶ τῶν διδασκάλων καὶ ἐγκρινόμενον ὑπὸ τῆς Ἐφορείας ἀποστέλλεται ὑπὸ τῆς τελευταίας ταύτης δύο ἐβδομάδας, πρὸ τῶν ἐνάρξεων τῶν εξετάσεων τῇ Π. Κ. Ἐκπαίδ. Ἐπιτροπῇ διὰ γράμματος ἀπευθυνομένου πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα.

Β'] Αἱ εξετάσεις διεξάγονται ἐν πᾶσι τοῖς μαθήμασι καὶ ἐφ' ἀπάσης τῆς ἐτησίως δεδιδαγμένης ὕλης τῆς περιεχομένης ἐν τῷ παρ' ἐκάστη Σχολῇ τηρουμένῳ ἐπισήμῳ Βιβλίῳ τῆς διδασκαλίας ὕλης, προφορικῶς μὲν καὶ γραπτῶς εἰς πάσας τὰς τάξεις τοῦ Δημοτικοῦ, ἐνθα ἐπιτρέπεται κατ' ἐξίρεσιν καὶ ἢ ἐπὶ τοῦ πίνακος ὑπαγορεύσεως τεμαχίου τινὸς πρὸς εξέτασιν ἐν τῷ γλωσσικῷ μαθήματι.

Γ'] Αἱ εξετάσεις κατὰ τὸ 54 ἄρθρον τοῦ Κανονισμοῦ περιορίζονται αὐστηρῶς εἰς τὴν διδασκαστέαν ὕλην· διάλογοι, παίγνια, ποιήματα καὶ μῦθοι εἰσιν ἀνεκτὰ ἐν περιωρισμένῳ ἀριθμῷ καὶ ἐν μόνοις τοῖς νηπιαγωγικοῖς τμήμασιν, ἀπαγορεύονται δὲ ἐκ τούτων τὰ μὴ συνάδοντα κατὰ τὸ περιεχόμενον πρὸς τὸν μορφωτικὸν καὶ θρησκευτικὸν σκοπὸν τῆς διδασκαλίας καὶ πρὸς τὴν εὐπρέπειαν τῶν σεμνῶν τελετῶν τῶν εξετάσεων.

Δ'] Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν προφορικῶν εξετάσεων προηγείται κατὰ τὸ 58 ἄρθρον τοῦ Κανονισμοῦ ἱερὰ τελετὴ, ἥς ἢ διάταξις θεσπισθεῖσα ἀποκλειστικῶς διὰ τὰς εξετάσεις ἔχει ὡδε:

α'] Ἱεροτελεστία.

β'] Ὑμνος πρὸς τὸν Θεόν.

γ'] Ἐκθεσίς τῆς Διευθύνσεως (ἐκατέρως τῶν Διευθύνσεων κατὰ τὴν κοινὴν τελετὴν).

δ'] Ὑμνος πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν Σουλτάνον.

ε'] Ἐκθεσίς τῆς Ἐφορείας.

ς'] Ὑμνος πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην.

ζ'] Δύο ἢ τρία τὸ πολὺ ἕτερα ἄσματα σχολιακῆς φύσεως καὶ μέλους, καὶ μετὰ τούτων διανομὴ τῶν ἀπολυτηρίων ἐνδεικτικῶν καὶ βραβείων.

η'] Προσφωνήσις ἐπισφραγιστήριος τῆς τελετῆς ὑπὸ τοῦ πατριαρχικοῦ ἀντιπροσώπου.

Ε'] Ἐν αἷς κοινότησιν εἴθισται ἵνα αἱ ἐνιαύσιαι εξετάσεις ἐπισφραγίζωνται διὰ τῆς τελετῆς εἴτε ἰδίως δι' ἐκάστην Σχολὴν εἴτε κοινῶς δι' ἀπάσας, ἢ ἐναρξίς τῶν εξετάσεων ἐγκαινίζεται δι' ἀπλῆς ἱεροτελεστίας, τῶν λογοδοσιῶν καὶ ἁσμάτων μετατιθεμένων εἰς τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς· ἐν αἷς δὲ Σχολαῖς ἢ τελετὴ γίνεται κατὰ τὴν ἐναρξίν τῶν εξετάσεων, ἢ τῶν μαθημάτων εξετάσεις ἄρχεται μετὰ τὸ ὡς ἄνω ς' ἐδάφιον τῆς τελετῆς, ἤτοι μετὰ τὸν ὕμνον πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην.

ΣΤ'] Αἱ λογοδοσίαι τῶν Διευθύνσεων περιορίζονται συνφάτως τῷ 39ῳ ἄρθρῳ τοῦ Κανονισμοῦ εἰς σύντομον ἔκθεσιν περὶ τῆς διανοητικῆς καὶ ἠθικῆς τοῦ λήγοντος σχολικοῦ ἔτους κατὰστάσεως τῆς Σχολῆς αὐτῶν, μὴ ἐπιτρεπομένων ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ τῶν εἰς γενικωτέρας θεωρίας παρεχθάσεων. Ἐπίσης δὲ καὶ αἱ τῶν Ἐφορειῶν λογοδοσίαι περιστρέφονται ἀποκλειστικῶς

κατὰ τὰς διαγορεύσεις τῶν ἄρθρων 31ου καὶ 16ου περὶ τὴν οἰκονομικὴν διαχείρισιν τῆς Σχολῆς, ἤτοι περὶ τὴν ἔκθεσιν τῆς καταστάσεως τοῦ ταμείου κατὰ τὸ τρέχον σχολικὸν ἔτος (1 Σεπτεμβρίου — 31 Αὐγούστου), καὶ ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς πᾶσα παρ' οἰουδήτινος ἄλλου προσώπου ἀγορεύσις ὡς καὶ αἱ προσφωνήσεις καὶ τὰ λογύδρια ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν.

Ζ'] Πρὸς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις δηλοῦται ἅμα ταῖς ἐκασταχοῦ σχολιακῆς ἀρχαῖς ὅτι, ὅσαι τῶν Ἐφορειῶν θέλουσιν ἵνα καὶ δι' ἰδίας ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς παρακολουθῶσι κατὰ τὸν ὠρισμένον χρόνον τὰς διεξαγομένας εξετάσεις τῆς Σχολῆς, αὐτῶν, ὀφείλουσιν αὐταὶ ἵνα ὑποδεικνύωσι πρότερον τῇ Ἐκπαιδευτικῇ Ἐπιτροπῇ τὰ κατάλληλα πρὸς τοῦτο πρόσωπα πρὸς ἐγκρίσιν.

Τὰς διατάξεις ταύτας περὶ εξετάσεων τῆς Π. Κ. Ἐκπαίδ. Ἐπιτροπῆς ἀνκοινοῦμενοι πᾶσιν ὕμιν τοῖς τε τιμιωτάτοις Ἐφόροις καὶ ἐλλογίμοις Διευθυνταῖς καὶ Διευθυντρίαις τῶν Σχολῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, πεποιθήμεν ὅτι θέλετε συμμορφωθῆ ἰσχυρῶς καὶ ἀνελλιπῶς πρὸς ταύτας ἐπ' ἀγαθῷ τῶν Σχολῶν, ἀναλογιζόμενοι ὅτι θέλουσιν ὑπέχει βαρεῖαν τὴν εὐθύνην οἱ ὑπαίτιοι πάσης παραβάσεως. Ἐπὶ τούτοις εἴητε ὑγιαίνοντες ἐν Κυρίῳ.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 27 Μαΐου 1902.

+ Ὁ Μ. Πρωτοδύγκελλος ΚΑΛΑΙΝΙΚΟΣ

Δ. ΕΘΝ. Μ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ἀναλαβὼν τὰ καθήκοντα προέδρου τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, τῇ παρελθούσῃ τετάρτῃ, καθ' ἃ ἐγκαίρως ἡγγείλαμεν, ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Νεοκαισαρείας καὶ Ἰνέου κ. Ἀλέξανδρος ἀπήγγειλε τὴν ἐξῆς προσλαλίαν:

Σεβάσμιοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

ἀξιότιμοι σύμβουλοι,

Πρὶν ἢ ἀναλάβω τὰ σοβαρὰ καὶ ὑψηλὰ καθήκοντα τῆς προεδρείας τοῦ ἀνωτάτου τούτου Ἐθνικοῦ Συμβουλίου, ἦν ἡ εὐμενὴς καὶ ἐπαινετικὴ περὶ τῶν κατ' ἐμὲ κρίσις τῆς Α. Θ. Π. τοῦ προσκυνητοῦ μοι πατριάρχου καὶ δεσπότη μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου ἀνέθετο καὶ ἐνεπιστεύσατό μοι, καὶ πρὶν ἢ κατ' ἀκολουθίαν ποιήσωμαι ἐναρξίν τῶν ἐργασιῶν τῆς παρούσης τακτικῆς συνεδρίας, ὡς εἰκὸς χαίρετιζων καὶ προσαγορεύων ὑμᾶς, πρέπον ἅμα καὶ καθήκον ἡγοῦμαι ἵνα ἀπὸ τῆς περιδλέπτου ταύτης προεδρικῆς ἑδρας εἰλικρινῶς καὶ ἀπεριφρόστως δηλώσω ὑμῖν ὅτι οὐδαμῶς παραγνωρίζω, ἐκ τούναντίου σύνοιδα καλῶς καὶ κατανοῶ πληρέστατα τὴν ἐμὴν ἀνεπάρκειαν περὶ τὴν ὡς δεῖ καὶ ἀνελλιπῇ ἐκπλήρωσιν τῶν ὁπουδαίων καθηκόντων, ἅπερ συνεπάγεται ἡ θέσις τοῦ προέδρου τοῦ Συμβουλίου, καὶ ἰδίᾳ καθόσον ἀφορᾷ εἰς τὰς διεξαγομένας ἐνώπιον αὐτοῦ δικαστικὰς ὑποθέσεις, ἀπαιτούσας καὶ πάντα μὲν τὰ μέλη αὐτοῦ, ἐξαιρετικῶς ὁμῶς τὸν προεδρεύοντα, πλουσίως εὐμοιροῦντα

ἐπιστημονικῶν νομικῶν γνώσεων ἐὰν μὴ ἀπαραιτήτως καὶ πείρας περὶ τὰ δικαστικά ὄχι ὀλίγης.

Ἀντὶ λοιπὸν διπλωμάτων νομικῶν σχολῶν, ὡς μόνον ἐφ' ὅδια ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν προεδρικῶν καθηκόντων μου προσάγω ἡμῖν τὴν συναίσθησιν ἐν πρώτοις τῆς ἐμῆς, ὡς προεῖπον, ἐν τούτῳ ἀνεπαρκείας, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὴν ἀκριδῆ συναίσθησιν καὶ γνῶσιν τῆς ὑψηλῆς εὐθύνης, ἣν ἀναλαμβάνω καὶ ὑπέχω, ἐφεξῆς δὲ τὴν ἀπαιτούμενην καὶ ὀφειλετικὴν προθυμίαν καὶ δραστηριότητα πρὸς ἐκδίκασιν καὶ διεξαγωγὴν τῶν παρουσιαζομένων ὑποθέσεων, τὴν ἰσχυρὰν θέλησιν καὶ ἀνένδοτον ἐπιμονὴν εἰς ἀνεύρεσιν καὶ ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης, τὴν ἐνδελεχῆ προσοχὴν καὶ μερίμναν περὶ ἀπομακύνσεως ἐκ τοῦ ἱεροῦ τούτου τῆς θέμιδος περιθώλου πάσης τυχὸν ιδέας μεροληπτικῆς καὶ τέλος τὴν στερεὰν πεποιθήσιν καὶ ἐλπίδα ἐπὶ τὴν ὑμῶν πειστικὴν ἐνίσχυσιν καὶ συναντίληψιν. Ὑπὸ τῆς αὐτῆς σκέψης καὶ ἀρχῆς καταλαμβάνων τὴν ἐμπιστευθεῖσάν μοι θέσιν, καὶ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐργασίας κηρύττω, εὐχόμεναι τῷ παντοδυνάμῳ Θεῷ ὅπως φωτίξῃ καὶ καθοδηγῇ πάντας ἡμᾶς εἰς τὸ ἐπιτελεῖν ἐν πνεύματι συμποίας καὶ νομιμοφροσύνης τὰ ἀρεστὰ αὐτῷ, τῆς μὲν Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους τὰ συμφέροντα ἐκθύμως προστάτευσοντας καὶ προασπίζοντας, τοῖς δὲ ἐκζητοῦσι πρὸς ἡμῶν δικαιοσύνην προθύμως καὶ ἀδεκάστως ταύτην παρέχοντας, διότι ἐν δικαιοσύνῃ συλλυβδὸν πᾶσα ἀρετὴ ἐστί.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐγκύκλιος ταῖς ἀποκεντρώταις ὀρθοδόξοις Ἐκκλησίαις. — Ἀναγνωσθὲν ἐνεκρίθη συνδικῶς τὸ σχέδιον τῆς πρὸς τὰς ἀποκεντρώταις ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας ἐγκυκλίου ἐπὶ τῶν γνωστῶν προτάσεων τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, κατὰ τὴν ἐπιτροπὴν συγκειμένης ἐκ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Κορυθαῖος κ. Φωτίου, τῶν πανοσιολ. ἀρχιεπισκόπων κκ. Γρηγορίου Κωνσταντινουπόλεως, μεγάλου ἱεροκήρυκος τῆς Μ. Ἐκκλησίας, Κωνσταντίνου Βοντζαλίδου, νομικοῦ συμβούλου τῶν Πατριαρχείων, Ἀθανασίου Πιπέρα, ὑπογραμματέως τῆς Ἱ. Συνόδου, καὶ τοῦ ἐλλογίμου κ. Ἰωάννου Τανταλίδου, διευθυντοῦ τοῦ Α' πατριαρχικοῦ γραφείου. Ἡ ἐγκύκλιος μετ' οὐ πολὺ ἀποστέλλεται ὥς ἐνεκρίθη ν' ἀποσταλῇ.

— Πνευματικὸν δικαστήριον. — Φιλοκάλῳ πρωτοβουλία τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κκ. Ἰωακείμ, συντελεσθείσης τῆς ἐπισκευῆς καὶ διακοσμήσεως νέας καὶ εὐπρεπεστάτης αἰθούσης τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου, τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια αὐτῆς, παρόντος τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου, τῶν μελῶν αὐτοῦ, πατριαρχικῶν τινῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν ἐν τοῖς πατριαρχικοῖς δικαστηρίοις δικηγόρων. Τοῦ ἐπὶ τούτῳ ἀγασμοῦ ψαλόντος ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου πανιερ. μητροπολίτου πρώην Δρυϊνουπόλεως κ. Γρηγορίου, ἡ Α. Θ. Π. διὰ προσλαλιᾶς συντόμου συνέστησε τοῖς μέλεσιν ὅπως ἐν πάσῃ πάντοτε εὐσυνειδήτῃ καὶ ἀμεροληψίᾳ καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς τιθεσπισμένης ἐκκλησιαστικῆς νομοθε-

σίας καὶ τῶν νόμων τοῦ κράτους ἀπονέμωσιν ἐκάστοτε τὴν δικαιοσύνην «ἥτις πασῶν τῶν ἐντολῶν πλήρωσίς ἐστιν». Ὁ πανιερώτατος πρόεδρος ἀντιφωνῶν ὑπέδειξε τὴν τε μεγίστην εὐθύνην, ἣν ὑπέχουσιν ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς κοινωνίας οἱ τεταγμένοι πρὸς ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης, καὶ τὴν δυσχέρειαν τοῦ ὑψηλοῦ τούτου ἔργου, ἕνεκα τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, ἐβεβαίωσε δ' ὅτι, τῇ συναντιλήψει τῆς θείας χάριτος, τὸ δικαστήριον θέλει ἐπιτελεῖ ἐκάστοτε τὸ ἱερὸν αὐτοῦ καθήκον. Εἴτα ἐκ μέρους τῶν παρισταμένων δικηγόρων ὁ κ. Μιλτ. Καραβοκυρὸς ἐπέτεπε βραχέα, καταδηλών τὰς ἀναποσπάστους σχέσεις τῶν δικαστῶν πρὸς τοὺς δικηγόρους, οἵτινες τὰ μέγιστα συμβάλλουσιν ἐκάστοτε εἰς τὴν ὀρθὴν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης. Αἶαν δὲ προσφυῶς ὑπέμνησεν ὁ κ. Καραβοκυρὸς ὅτι ἡ ὑπαρξὶς τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου ἐγένετο ἐμφανέστερα κατὰ τὴν πρώτην τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κκ. Ἰωακείμ πατριαρχίαν, καθ' ἣν ἐξεπονήθη καὶ ὁ μέχρι τοῦδε διέπων αὐτὸ κανονισμὸς, καὶ ὅτι ἡ ἥδη ἐν εὐπρεπεστάτῃ καὶ κοσμιωτέρᾳ αἰθούσῃ ἐγκαταστάσις αὐτοῦ μαρτυρεῖ τὴν ἀγαστὴν μερίμναν τῆς Α. Θ. Π. ὑπὲρ τῆς ὅσον ἐνεστὶν εὐπροσώπου λειτουργίας τοῦ ἱεροῦ τούτου τμήματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἐπὶ τοῖς λόγοις τούτοις, ἡ Α. Θ. Π. ὡς συμπλήρωμα τῆς ἀνωτέρω προσλαλιᾶς Αὐτῆς, παρετήρησεν ὅτι ἡ παράλειψις ἰδίας μνείας τοῦ δικηγορικοῦ σώματος ἐν οἷς πρότερον εἶπεν ἀποδοτέα οὐχὶ εἰς λησμοσύνην, ἀλλ' ὅτι ἀπαγγέλλων τὴν λέξιν «δικαστήριον» εἶχεν ἐν νῷ δικαστὰς τε καὶ δικηγόρους, ἅτε συμπράττοντας ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης, ὑπέμνησε δ' ὅτι ἐν χρόνις ἀρχαιοτέροις παρήδρευον ἐν τῷ πνευματικῷ δικαστηρίῳ καὶ λαϊκὰ μέλη κυρίως οἱ ἐκ τῶν ἀνωτέρων ὀφφικιάων τῆς πατριαρχικῆς αὐλῆς. Μετὰ ταῦτα τὸ δικαστήριον ἐξηκολούθησε τὴν τακτικὴν αὐτοῦ συνεδρίαν, ἀποφασίσαν ὅπως ἐνίοτε συνεδριάξῃ δις τῆς ἐβδομάδος, ὡς συνήλθεν ἤδη χθές· ἄλλως τε καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰσαγομένων εἰς τὸ δικαστήριον ὑποθέσεων ἡξήσῃ πολὺ, αἱ δὲ κατὰ τὴν δευτέραν ἀναγραφόμεναι ὑποθέσεις ἀνῆρχοντο εἰς τεσσαράκοντα.

— Ἐπιδόματα εἰς ἀρχιερεῖς ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ ταμείου.

— Ἐν τινὶ τῶν τελευταίων κοινῶν συνεδρίων τῶν Δύο Σωμάτων ἡ Α. Θ. Παναγιότης εἶχεν ὑποδείξει τὴν ἀνάγκην τῆς διακανονίσεως τῶν ἐπιδωμάτων τῶν ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ ταμείου εἰς ἀρχιερεῖς ἐμπεριστάτων τινῶν ἐπαρχιῶν καὶ εἰς τοὺς σχολάζοντας μητροπολίτας καὶ ἐπισκόπους χορηγουμένων. Ἐν τῇ συνδικῇ συνεδρίᾳ δὲ τῆς παρελθούσης τρίτης ἀνεγνώσθη τὸ σχετικὸν ἀπόσπασμα τοῦ πρακτικοῦ ἐφ' ᾧ ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἀνέθηκεν εἰς ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Ἐφέσου κ. Ἰωακείμ, Νεοκαισαρείας κ. Ἀλεξάνδρου καὶ Ἐάνθης κ. Ἰωακείμ, τὴν ἐν γένει μελέτην τοῦ ζητήματος καὶ τὴν σύνταξιν ἐκθέσεως περὶ τούτου.

— Φιλάνθρωπος δωρεά. — Ἡ Α. Θ. Π. ὁ φιλόμουσος ὁμογενὴς Συμεὼν ἐφέντης Σινιόσσογλους, ἐπισκεψάμενος τῷ παρελθόντι σαββάτῳ τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἐπὶ τῇ εὐχαρίᾳ τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου μητροπολίτου Καισαρείας, ἡγγεῖλεν ὅτι, πρὸς τῇ ἐτησίᾳ ὑπὲρ τοῦ ἐν Καισαρείᾳ Καπαδοκικοῦ Ὀρφανοτροφείου χορηγία ἐξ ἑκατὸν τριάκοντα ὀθμ. λίρῶν, προστίθῃσι τοῦντεῦθεν ἑτέρας ἑκατὸν λίρας ὀθμ. καὶ ὅτι προθυμὸς ἐστὶν ἵνα καλύψῃ τὸ ἔλλειμμα τῶν ἐκπαιδευτηρίων Καισαρείας, ἐὰν ὑπάρξῃ τοιοῦτο, πρὸς δὲ καὶ σκέψις γίνεται περὶ συστάσεως αὐτόθι Νοσοκομείου. Ἡ Α. Θ. Π. ἐπαινέσασα τὴν Α. Θ. Π. διὰ τὰ φιλοπάτριδα ταῦτα αἰσθήματα ἐποίησατο μνείαν

τούτων καὶ ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης τρίτης. Ἐνεκρίθη δὲ συνοδικῶς ἵνα ἐκφρασθῇ ἡ πλήρης εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ εὐσεβὲς τοῦτο τέκνον αὐτῆς.

— *Μητροπολίτης Καισαρείας.* — Τῷ παρελθόντι σαββάτῳ ἀφίκετο εἰς βασιλεύουσιν ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Καισαρείας κ. Γερβάσιος προϋπαντηθεὶς ὑπὸ πολλῶν ἐγκρίτων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν φίλων καὶ πλείστον ἐπαρχιωτῶν αὐτοῦ καὶ ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ὑπὸ τοῦ ἱερολογ. δευτερεύοντος κ. Παρθενίου. Ὁ μητροπολίτης Καισαρείας, ὅς κατὰ τὴν ἐνταῦθα διαμονὴν αὐτοῦ θέλει φιλοξενηθῇ ἐν τῷ Ἀγιοταφικῷ Μετοχίῳ ἐποιήσατο τῇ τρίτῃ ἐνώπιον τῆς Ἱ. Συνόδου, μετὰ τὸ εὐχισμένον μήνυμα, τὴν νενομισμένην εὐχαριστίαν, καὶ εἶτα τὴν ἐπὶ τούτῳ τελετὴν ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ.

— *Ἀποστολή.* — Τῇ τετάρτῃ ἀπῆλθον διὰ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς εἰς Αἴνον, ὅπως ἐκεῖθεν μεταβῶσιν εἰς τὴν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ διακειμένην ἱερὰν πατριαρχικὴν μονὴν τῆς Θεοτόκου Σκαλωτῆς οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ μητροπολίται Χίου, Βοδενῶν καὶ Λιτίτζης, ἐπὶ τῇ χειροτονίᾳ τοῦ θεοφιλεστάτου ἐψηφισμένου μητροπολίτου Σκοπίων κ. Φιρμιλιανοῦ. Τοῖς σεβασμ. μητροπολίταις συνοδεύουσιν οἱ ἐκ τῶν πατριαρχικῶν ἐφημερίων κκ. Νικόδημος Σύγκελλος καὶ Δωρόθεος, καὶ οἱ ἱερολογ. διάκονοι δευτερεύων Παρθένιος καὶ Ἀπόστολος Τρύφωνος.

— *Βιβλιοθήκη Ἰωάννου μητροπολίτου Καισαρείας.* — Αἰτήσας τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Καισαρείας Καππαδοκίας κ. Γερβάσιου, ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινεν, ἐν τῇ χθεσινῇ συνεδρίᾳ, ἵνα ἡ βιβλιοθήκη τοῦ ἀειμνήστου Καισαρείας Ἰωάννου δωρηθῇ εἰς τὴν Ροδοκανάκειον Ἱερατικὴν τῆς Καισαρείας Σχολήν, τὴν ἐν τῇ ἱερᾷ μνῇ τοῦ Τιμίου Προδρόμου λειτουργοῦσαν.

— *Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπή.* — Πρόεδρος τῆς ἐν τοῖς πατριαρχείοις ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς διωρίσθη ἐν τῇ χθεσινῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Λιτίτσας κ. Νικηφόρος.

— *Αἰθουσα καὶ Γραφεῖα Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου.* — Τῆς σημερινῆς διοικητικῆς τοῦ Συμβουλίου συνεδρίας προέστη ἐφ' ἱκανὸν ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης. Αἱ συνεδρίαὶ τοῦ Συμβουλίου ἀπὸ τῆς προσεχούσης ἐβδομάδος θέλουσι συγκροτεῖσθαι ἐν τῇ καλουμένῃ αἰθούσῃ «τῶν πατριαρχῶν», τὰ δὲ γραφεῖα αὐτοῦ μετακομισθῆσονται ἀλλοθι, καθότι προσεχῶς ἀρχεῖται ἡ ἀνοικοδόμησις αἰθουσῶν καὶ γραφείων εὐπρεπεστάτων.

— *Ἀγίσμα Ἀγίου Θεράποντος.* — Πρὸς ἐξέλεξιν τοῦ ὑποβληθέντος τῇ Ἐκκλησίᾳ ἰσολογισμοῦ τοῦ ἱεροῦ τούτου προσκυνήματος ὁρίσθη σήμερον ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου Ἐπιτροπὴ ἐκ τοῦ ἀξιοτ. συμβούλου κ. Μ. Σιφναίου καὶ τοῦ ἐλεγκτοῦ τῶν ἐνοριακῶν λογαριασμῶν κ. Νικολάου Α. Νικολαΐδου.

— *Σχολὴ Ἐτ-μεϊδάν.* — Τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον ἐνέκρινε σήμερον ἵνα χορηγῶνται εἰς τὴν σχολὴν τῆς νεοπαγοῦς ὀρθοδόξου κοινότητος Ἐτ-μεϊδάν ὑπὸ τῆς ἐν Βλάγκᾳ ἱερᾶς ἐκκλησίας τῶν ἁγίων Θεοδώρων γρόσια 200 κατὰ μῆνα, καὶ 150 μηνιαίως ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε καθυστερουμένων, περὶ ὧν ὑπῆρχον ἐνστάσεις.

— *Χοροστασία.* — Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, ἐν μέσῳ συρροῆς εὐσεβοῦς ἐκκλησιασματος, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ κατὰ τοὺς πρόποδας τῶν Ταταούλων ἱερῷ ναῷ τῆς Εὐαγγελιστρίας. Μετὰ τὴν διανομὴν τοῦ ἀντιδώρου ἀνεπαύθη ἐπὶ μικρὸν ἐν τῷ ἐπιτροπείῳ, ἐνθα

προσελθόντες ὑπέβαλον τὰ σέβη αὐτῶν οἱ ἐπίτροποι καὶ ἄλλοι ἐγκριτοὶ πολῖται, καὶ ἐκεῖθεν ἐπανεκάμψεν εἰς Φανάριον.

— *Μητροπολίτης Διδυμοτείχου.* — Χθὲς ἐπανεκάμψεν εἰς βασιλεύουσιν ἐκ Προύσης ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Διδυμοτείχου κ. Φιλάρετος.

— *Ἐπισκέψεις.* — Τῷ παρελθόντι σαββάτῳ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἡ Α. Ε. ὁ ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῆς Σερβίας στρατηγὸς Σάββας Γκρούϊτς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ διερμηνέως κ. Κωνστ. Γρούπτσεβιτς.

— Τῇ δευτέρᾳ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. ἡ Α. Ε. ὁ σύμβουλος τῆς ρωσικῆς πρεσβείας κ. Στερμπάτσου ἐν συνοδίᾳ τοῦ πρώτου διερμηνέως κ. Μαξιμου, καὶ τῇ τρίτῃ ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης τῶν ἐν Προύσῃ Ἀνατολικῶν ἁρμενίων κ. Ὁχανές.

— Τῇ τρίτῃ κατελθὼν ἐκ Θεραπείων ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Δέρκων κ. Καλλίνικος.

— Χθὲς, ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Π. ὁ Π. πρωτοσύγκελλος σὺν τῷ διευθυντῇ τοῦ Α'. πατριαρχικοῦ Γραφείου μετέβησαν εἰς τὸ ἐν Σταυροδρομίῳ μέγαρον τῆς Ἀγγλικῆς πρεσβείας ὅπως ἐρμηνεύσωσι τῇ Α. Ἐξ. τῷ πρεσβευτῇ τὰς εὐχὰς τῆς Α. Θ. Π. ἐπὶ τῇ ἀσθενείᾳ τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου.

— *Πατριαρχικὰ συγχαρητήρια.* — Ὁ πανοσιολ. Μ. ἀρχιδιάκονος κ. Λαυρέντιος συνεχάρη τῇ παρελθούσῃ τρίτῃ ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π., τῷ ἐγκρίτῳ ὁμογενεῖ τραπεζίτῃ κ. Ἀλεξάνδρῳ Φωτιάδῃ, ἐπὶ τῇ μνηστείᾳ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ.

— *Ρυθμίσιον Ἀκρείων ἐν Ρούμελι-Ἰσάρ.* — Τῇ τρίτῃ, τελομένης ἐν τῷ Λυκείῳ τούτῳ τῆς τελετῆς τῆς ἀπονομῆς τῶν πτυχίων τοῖς τελειοφοίτοις καὶ τῶν βραβείων εἰς τοὺς ἀριστεύοντας τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, παρέστη ἐκπροσωπῶν τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος, ὃς συνώδυνεν ὁ πατριαρχικὸς ἐπόπτης τῶν ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπῇ σχολείων πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης κ. Γρηγόριος Παπαδόπουλος. — Ἐκ τῶν δέκα καὶ τριῶν τῶν λαβόντων τελειοδιδάκτου πτυχίον οἱ τέσσαρες εἰσὶν ὁμογενεῖς.

— *Ἀναχωρήσεις.* — Τῇ δευτέρᾳ ἀπῆλθεν ἐκ τῆς πόλεως ἡμῶν μεταβαίνων εἰς Τραπεζοῦντα καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν ἱερὰν βασιλικὴν καὶ πατριαρχικὴν μονὴν τῆς Θεοτόκου Σουμελᾶ ὁ πανοσιολ. προηγούμενος αὐτῆς ἀρχιμανδρίτης κ. Παρθένιος, ὁ ἀπὸ νεαρῆς ἡλικίας πολλὰ διαπράξας ὑπὲρ τῶν ὀλικῶν καὶ ἡθικῶν τῆς παλαιφάτου μονῆς ταύτης συμφερόντων.

— *Ἐταιρία πρὸς προαγωγὴν τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν.* — Τῇ 8 Σεπτεμβρίου τοῦ 1857 συνεστήθη ἐν Λονδίνῳ Ἐταιρία σκοπὸν προτιθεμένη, καθ' ἣ ἐν τῷ ἰδίῳ καταστατικῷ λέγεται, ὅπως ἐνώσῃ διὰ δεσμοῦ ἰκεσίας καὶ προσευχῆς καὶ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν μελῶν τῆς δυτικῆς, τῆς ὀρθοδόξου καὶ τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Ἐν τῷ καταστατικῷ, προκειμένου περὶ τῶν ἐγγραφόμενων νέων μελῶν λέγεται «οὐδὲν ζητεῖται παρ' αὐτῶν νὰ διακινδυνεύσωσιν οὔτε οἰασθῇποτε ἀρχὰς, αἵτινες δικαίως ἢ ἀδίκως εἰσὶν εἰς αὐτοὺς πολῦτιμοι· ἀλλ' ἀπλῶς νὰ ἐνωθῶσιν εἰς ὑποστήριξιν ὑψηλοῦ καὶ ἱεροῦ σκοποῦ, πιστεύοντες εἰς τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν ὅτι «πάντα ὅσα ἂν αἰτήσητε ἐν τῇ προσευχῇ πιστεύοντες λήψετε» καὶ «ἐὰν δύο ἢ τρεῖς συμφωνήσωσιν ἐξ ἡμῶν ἐπὶ τῆς γῆς περὶ παντός πράγματος, οὗ ἐὰν αἰτήσωνται, γενήσεται αὐτοῖς παρὰ τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς». Ἡ καθ' ἡμέραν δὲ χρῆσις βραχείας προσευχῆς μετὰ τοῦ «Πάτερ ἡμῶν» ἐστὶν ἡ χάριν τοῦ σκοποῦ τῆς Ἐταιρίας μόνη ὑποχρέωσις, ἣν

ἀναλαμβάνουσιν οἱ γινόμενοι μέλη αὐτῆς. — Ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑταιρίας ταύτης ἐν Κωνσταντινουπόλει διατελεῖ ὁ ἐνταῦθα δσιώτατος ἱερεὺς τῆς ἐν τῇ ὁδῷ Γαζιτζῆ ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας κ. Σουέηβου.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων.

Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς τρίτης ἀνεγνώσθη γράμμα τῶν ἐπιτρόπων τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἀπαντῶν εἰς προηγούμενον προτρεπτικὸν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου. — Οἱ ἐπίτροποι τοῦ πατριάρχου τῆς Ἀγίας Γῆς Ἰορδάνου Ἐπιφάνιος καὶ ἀρχιερατὸς ἀρχιμ. Νικόδημος ἐκφράζοντες θερμὰς εὐχαριστίας πρὸς τὴν Α. Θ. Π. ἐπὶ τῇ φιλελευθέρῳ μερίμνῃ, ἣν ἐπεδείξατο αὕτη ἐν τῷ ζητήματι τῆς διάκονις τῶν οἰκονομικῶν τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, διαβεβαιοῦσι τὴν Α. Θ. Π. ὅτι ἐκθύμως θέλουσιν ἐργασθῆ μετὰ τοῦ πρωθιεράρχου τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν πρὸς ἀναδιοργάνωσιν καὶ ἐμπέδωσιν προσφόρου καταστάσεως τῶν οἰκονομικῶν τῆς ἀγιοταμιτικῆς ἀδελφότητος.

ΣΧΟΛΩΝ ΤΕΛΕΤΑΙ

Μεγάλη τοῦ Γένους Σχολή.

Ἐκλεκτὴν καὶ λογίαν ὁμήγυριν κόσμου συνήγειρε τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ ἡ πρεσβυγενὴς Πατριαρχικὴ Μ. τοῦ Γ. Σχολή, ποιούμενη τὴν εἰσιμένην ἐπὶ τῇ λήξει τῶν ἐνιαυσίων ἐξετάσεων τῶν μαθητῶν αὐτῆς τελετήν. Σὺν τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῳ, προστάντι ταύτης, παρίσαν οἱ σεβασμ. μητροπολίται Προύσης κ. Ναθαναήλ, Χίου κ. Κωνσταντῖνος, Βάρνης κ. Πολύκαρπος καὶ Καλλιουπόλεως κ. Ἱερώνυμος, πρόεδρος τῆς ἐφορείας τοῦ παιδευτηρίου, παρίσαντο δὲ ἀντιπρόσωποι τοῦ ὑπουργοῦ τῆς παιδείας, οἱ ἐπίτροποι τῶν ἀγίων τόπων, ὁ ἐν τῇ βασιλευσούσῃ παρεπιδημῶν γενικὸς πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Σόφει κ. Εὐγένιος Ζαλοκώστας μετὰ τοῦ πεθεροῦ αὐτοῦ κ. Δ. Εὐγενίδου καὶ ἄλλοι ἐγκριτοὶ ὁμογενεῖς ἐπιστήμονες, ἐν οἷς καὶ ὁ παρεπιδημῶν ῥώσος καθηγητῆς, γνώστης τῆς ἐλληνικῆς, κ. Ἰωάννης Σοκολώφ.

Μετὰ τὴν εἰθιμὴν ἱεροτελεσίαν ψαλεῖσαν ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. ὁ πανερ. μητροπολίτης Σάρδεων κ. Μιχαήλ, ὁ σχολάρχης, ἀνέγνω τὴν ἐκθεσιν, παρασχὼν ἐν γλώσσῃ γλαφυρῇ εἰκόνα τοῦ κατὰ τὸ λῆξαν σχολικὸν ἔτος βίου τῆς Σχολῆς καὶ ἀποτείνας ἐν τέλει πατρικὴς νουθεσίας καὶ ὑποθήκας τοῖς ἐξ αὐτῆς ἀποφοιτοῖς καὶ εἰς τὴν πάλιν τοῦ κοινωνικοῦ βίου κατερχομένοις. Εἶτα ἡ Α. Θ. Π. εἰς ἐπισφράγισιν τῆς τελετῆς ἐνθεν μὲν ἐπεδαψιλεύσατο τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ πάντας τοὺς ὑπὲρ τῆς Σχολῆς μοχλοῦντας καὶ κοπιῶντας, ἐνθεν δὲ ἐξῆρσε τὴν ὀρεζομένην τῷ σεπτῷ καὶ μουσοφιλεῖ ἡμῶν ἀνακτι εὐγνωμοσύνην πάντων τῶν ὑπὸ τὸ κράτει αὐτοῦ σκῆπτρον ἐν ἀνέσει τὰ γράμματα καλλιεργούντων ὑπηκόων αὐτοῦ.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠ. ΠΡΕΣΠΩΝ καὶ ΑΧΡΙΔΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ὁ ἐκ Κρουσόβου ὁμώμενος Νικόλαος Ἰωάννου Σιάρχου, χριστιανὸς ὁρθόδοξος, ὑπὸ τῆς ὁθωμανῆς, ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Τρί-

την καὶ ὥραν 5 π. μ. τοῦρξιστὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τριᾶκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ Πνευματικοῦ ἐν Κρουσόβῳ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ γυναικὸς Ἑλισάβετ Νικολάου Ι. Σιάρχου θυγατρὸς Μιχαήλ Πέμα τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, ὑπηκόου ὁθωμανῆς καὶ κατοικοῦ Κρουσόβου. Προσπετιη-λοῦται δ' αὐτῷ ὅτι ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὀριζομένην δικάσιμον, ἡ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζεύξεως ἀγωγή θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλήσις τρίς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἐκδιδόμενης «Ἐκκλησ. Ἀληθείας».

Ἐν Κρουσόβῳ, τῇ 10 Δεκεμβρίου 1901.

Ὁ Πρόεδρος

3

† Πρεσβ. καὶ Ἀρχιδ. ΑΝΘΙΜΟΣ

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεῖ, Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 818 καὶ ἡμερ. 5 Φεβρουαρίου 1902 περὶ διαζυγίου ἀγωγήν τῆς ἐναγούσης Φωτεινῆς Ἀριστείδου Παπαστεφανάνου, τὸ γένος Ἠλία Πανᾶ, ἐλληνίδος ὑπηκόου, τὰ οἰκιακὰ μετερχομένης ἔργα καὶ κατοικοῦ τῆς ἐνορίας Σωτῆρος Χριστοῦ Γαλατᾶ, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν μετὰ τῶν διαδίκων γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Ἀριστείδου Παπαστεφανάνου, Κεφαλλῆνος, ὑπηκόου Ἑλλήνων, τέως μὲν ἐργάτου ἐν ἀτμοπλοῖς καὶ ἐν Γαλατᾷ αὐτόθι διαμένοντος, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος,

Παρέχει αὐτῷ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου πρὸς χρῆσιν τῶν ἐνδίκων μέσων ὀριζομένης προθεσμίας ἥτοι τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως ἀντιγράφου τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρουσίας ἀποφάσεως, πρὸς ὑποβολὴν ἀνακοπῆς καὶ ἐτέρων ἐξήκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἐπὶ ἐφέσει,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἁλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Βυζαντιδος» δημοσιεύσιν ἐν ἀντιγράφῳ τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρουσίας ἀποφάσεως καὶ ἐπιτίθῃσιν τῷ ἐναγόμενῳ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρουσίας ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικηγόρων, ἔτι δὲ καὶ τῶν διαζευκτικῶν ἐγγράφων, συμποσούμενα μὲν εἰς γρόσια ἐξακόσια δέκα καὶ ὀκτῶ (ἀρ. 618) προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ἔτι δὲ καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν, ὀριζομένην κατὰ νόμον εἰς γρόσια πεντήκοντα (ἀρ. 50)

† Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 1 Ἀπριλίου 1902.

Ὁ προεδρεύων

3

† Ὁ Μ. Πρωτοδύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ.